

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ
ΙΕΡΑΡΧΩΝ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6).
Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9).
Τροπάρια.

Τά τῆς χάριτος ὄργανα, τὰς κιθάρας τοῦ
Πνεύματος, τὰς εὐσήμους σάλπιγγας τοῦ
κηρύγματος, τὰς φοβερὸν καὶ ἐξάκουστον, ἐξ
ὑψους ἠχούσας βροντάς, καὶ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ,
γνωρίζουσας τοῖς πέρασι, τοὺς τρεῖς Κήρυκας, τῆς
μεγάλῃς Τριάδος, Ἰωάννην καὶ Βασίλειον ἀξίως,
σὺν Γρηγορίῳ τιμήσωμεν. (Δίς).

Τῆς Τριάδος οἱ πρόμαχοι, εὐσεβείας οἱ
πρόβολοι, οἱ μετὰ τοὺς δώδεκα τρεῖς Ἀπόστολοι, οἱ
ἐξ Ἐδὲμ ἀναβλύζοντες, τὸ ζῶν ὕδωρ ποταμοί, καὶ
τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ζωηρῶς ποτίζοντες, θεῖοις
ρεύμασι, τὰ μεγάλα στοιχεῖα, τὰ τὴν πίστιν, ὡσπερ
κτίσιν συνιστῶντα, ἀξιοχρέως τιμάσθωσαν. (Δίς).

Οὐκ εἰσὶ λαλιαὶ φησιν, οὐδὲ λόγοι λεγόμενοι,
ὧν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν· εἰς πᾶσαν γῆν
γὰρ καὶ θάλασσαν, ὁ φθόγγος ἐξέδραμε, τῶν
ἐνθέων καὶ σοφῶν, Διδασκάλων τῆς κτίσεως· ὅθεν
ἄριστα, τοῖς αὐτῶν θείοις νόμοις συγκροτεῖται, καὶ
συνέχεται πρὸς μίαν, ὀρθοδοξίαν τὰ πέρατα.

Τὰ τοῦ Πνεύματος ὄργανα, ἀληθείας τὰς
σάλπιγγας, τοὺς τοῦ Λόγου ῥήτορας

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ
ΙΕΡΑΡΧΩΝ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6).
Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9).
Τροπάρια.

Τά ὄργανα τῆς χάριτος, τὶς κιθάρες τοῦ Πνεύματος, τὶς
ἐπίσημες σάλπιγγες τοῦ κηρύγματος, τὶς βροντὲς ποῦ
ἠχοῦν ἀπὸ ψηλά φοβερά καὶ ξακουστά, (ὥστε νὰ
ἀκούονται), καὶ κάνουν γνωστὴ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ στὰ πέ-
ρατα, τοὺς τρεῖς Κήρυκες τῆς μεγάλῃς (τῆς Ἁγίας) Τριά-
δας, ἃς τιμήσωμε ἐπάξια τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Βασίλειο
μαζὶ μὲ τὸ Γρηγόριο. (Δίς).

Οἱ ὑπερασπιστὲς τῆς Τριάδας, τὰ φρούρια τῆς
εὐσεβείας, οἱ τρεῖς Ἀπόστολοι μετὰ τοὺς δώδεκα, οἱ ποτα-
μοὶ ποῦ ἀναβλύζουν ἀπὸ τὸν Παράδεισο τὸ ζωντανὸ νερό
(τὸ νερό τῆς ζωῆς) καὶ ποτίζουν ζωοπάροχα (ζωογόνα) τὸ
πρόσωπο τῆς γῆς μὲ τὰ θεϊκὰ ρεύματα, τὰ μεγάλα
στοιχεῖα (στύλοι, γνώμονες), τὰ ὅποια συγκροτοῦν τὴν πί-
στη ὡς κτίση, ἃς τιμῶνται, ὅπως τοὺς ἀξίζει. (Δίς).

Ὁ ψαλμωδὸς λέγει· (Οἱ λόγοι τους) δὲν εἶναι ὁμιλίαι
οὔτε λόγοι ποῦ ἀπλῶς λέγονται, ποῦ δὲν ἀκούονται οἱ φω-
νές τους· διότι σὲ ὅλη τὴ γῆ καὶ τὴ θάλασσα, ἀκούσθηκε ἡ
φωνὴ τῶν θεϊκῶν καὶ σοφῶν Διδασκάλων τῆς κτίσεως· γι'
αὐτὸ καὶ κατὰ τρόπο ἀριστοτεχνικὸ μὲ τοὺς νόμους τους
συγκροτοῦνται καὶ συγκροτοῦνται σὲ μίαν ὀρθοδοξίαν τὰ
πέρατα.

Τά ὄργανα τοῦ Πνεύματος, τὶς σάλπιγγες τῆς
ἀλήθειας, τοὺς ῥήτορες τοῦ Λόγου, ἃς τοὺς ἐγκωμιάσωμε

εὐφημήσωμεν, φωναῖς ἁσμάτων τοῖς δόγμασιν,
αὐτῶν οἱ ἐπόμεινοι, ἰκετεύοντες αὐτούς, παρρησίαν
ὡς ἔχοντας, πρὸς τὸν Κύριον, τοῦ αἰτῆσαι εἰρήνην
σταθερὰν μὲν, εἰς αἰεὶ τῇ οἰκουμένῃ, ἡμῖν δὲ πᾶσι
συγχώρησιν.

Δόξα...

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος
σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας
ἀνευφημήσωμεν· τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ
τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας,
Τριάδα μίαν ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ
Θεότητα, τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ Ὁρθοδόξων
προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένη; τίς μὴ
ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον· ὁ γὰρ
ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ
αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως
σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει
γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα
προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων,
ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ
Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Δευτερονόμιον. (Α' . 8-11, 15-17).

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ. Ἴδετε

μέ φωνές ὕμνων, ἔμεῖς πού ἀκολουθοῦμε τὰ δόγματά
τους, ἰκετεύοντάς τους, ἐπειδὴ ἔχουν θάρρος πρὸς τὸν Κύ-
ριο, νά ζητήσουν γιὰ τὴν οἰκουμένη εἰρήνη σταθερὴ γιὰ
πάντα, καὶ γιὰ μᾶς ὅλους συγχώρηση.

Δόξα ...

Τίς μυστηριώδεις σάλπιγγες τοῦ Πνεύματος, τοὺς Πα-
τέρες πού εἶναι φορεῖς τοῦ Θεοῦ, ἅς τοὺς ἐγκωμιάσουμε
σήμερα· αὐτούς πού ἔψαλαν μέσα στὴν Ἐκκλησία τὴν
ἁρμονικὴ μελωδία τῆς Θεολογίας, Τριάδα μία
ἀπαράλλακτη καὶ οὐσία καὶ Θεότητα· καταστροφεῖς τοῦ
Ἀρείου καὶ ὑπερασπιστές τῶν Ὁρθοδόξων, πού πρεσβεύ-
ουν πάντοτε στὸν Κύριο, νά ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ποιὸς νά μὴ σέ μακαρίσει, Παναγία Παρθένη; ποιὸς
νά μὴν ἀνυμνήσει τὴν παρθενικὴ σου γέννηση; Διότι
αὐτὸς πού ἔλαμψε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα, ὁ Υἱὸς ὁ
Μονογενῆς, ὁ ἴδιος προῆλθε ἀπὸ σένα τὴν Ἀγνή, καὶ σαρκώ-
θηκε κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, αὐτὸς πού ὑπῆρχε Θεός
ἀπὸ τὴ φύση του, καὶ ἔγινε ὡς πρὸς τὴ φύση ἄνθρωπος γιὰ
μᾶς, χωρὶς νά διαιρεῖται σέ δύο πρόσωπα, ἀλλὰ νά
ἀναγνωρίζεται μέ δύο φύσεις, πού δέν συγχέονται. Αὐτόν
ἰκέτευε, Σεμνὴ Παμμακάριστη, νά ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρό. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικόν. Σελίδα 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Δευτερονόμιο. (Α' . 8-11, 15-17).

Εἶπε ὁ Μωσῆς πρὸς τὸ λαὸ τοῦ Ἰσραήλ· Κοιτάξτε, πα-

παραδέδωκα ενώπιον ὑμῶν τὴν γῆν, εἰσελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ καὶ τῷ Ἰσαάκ καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μέτ' αὐτούς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ λέγων· Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς· καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν προσθείη ὑμῖν, ὡς ἐστέ, χιλιοπλασίως· καὶ εὐλογῆσαι ἡμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοῦς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετούς, καὶ κατέστησα αὐτούς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν· χιλιάρχους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ πενηκοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ἡμῶν. Καὶ ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· διακούετε ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως ἀνὰ μέσον ἀνδρός, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσεσθε πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν μικρὸν καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρινεῖς, οὐ μὴ ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

Δευτερονόμιον. (Γ'. 14-18, 20-21).

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ· ἰδοὺ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός, καὶ ὁ οὐρανός τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτοῖς. Πλὴν τοὺς Πατέρας ἡμῶν προείλετο Κύριος

ρέδωσα μπροστά σας τὴ γῆ· μπεῖτε καὶ κληρονομήστε τὴ γῆ, πού ὀρκίσθηκε ὁ Κύριος στοὺς πατέρες σας, τὸν Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ, νὰ τὴ δώσει σ' αὐτοὺς καὶ στοὺς ἀπογόνους τους μετὰ ἀπ' αὐτούς. Καὶ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο (τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο) σᾶς εἶπα· Δέ θά μπορέσω μόνος, νὰ σᾶς κυβερνῶ. Ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς μας σᾶς πολλαπλασίασε, καὶ νά, εἴσθε σήμερα ὅπως τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὸ πλῆθος. Ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας νὰ σᾶς ἀυξήσει χίλιες φορές ἀπὸ ὅτι εἴσθε, καὶ νὰ σᾶς εὐλογήσει, ὅπως σᾶς ὑποσχέθηκε. Κασί πῆρα ἀπὸ σᾶς ἄνδρες σοφοῦς καὶ ἐπιστήμονες καὶ συνετούς, καὶ ἀνέθεσα σ' αὐτούς νὰ σᾶς διοικοῦν, ἀρχηγούς χιλίων καὶ ἑκατό καὶ πενήντα καὶ δέκα ἀνδρῶν καὶ γραμματοδιδασκάλους καὶ δικαστές σας. Καὶ ἔδωσα ἐντολή στοὺς δικαστές σας ἐκεῖνο τὸν καιρὸ λέγοντας· νὰ ἀκοῦτε προσεκτικά τίς διαφορές μεταξύ τῶν ἀδελφῶν σας, καὶ νὰ κρίνετε δίκαια μεταξύ κάθε ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του (τοῦ Ἰσραηλίτου) καὶ τοῦ προσηλύτου (τοῦ ξένου). Δέ θά κάνεις διάκριση προσώπου κατὰ τὴν κρίση· ὅπως θά κρίνεις τὸν ταπεινὸ καὶ ἄσημο, ἔτσι θά κρίνεις τὸν ἰσχυρὸ καὶ ἐπίσημο· Δέν θά διαστάσεις μπροστά σέ πρόσωπο ἀνθρώπου, διότι ἡ κρίση εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Δευτερονόμιον. (Γ'. 14-18, 20-21).

Εἶπε ὁ Μωσῆς στό λαό τοῦ Ἰσραήλ· νά, εἶναι τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός (ἡ ἀτμόσφαιρα) καὶ ὁ οὐρανός ἐπάνω ἀπ' αὐτήν, ἡ γῆ καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχουν σ' αὐτήν. Ἐν τούτοις διάλεξε ὁ Κύριος τοὺς πατέρες μας, γιὰ

ἀγαπᾶν αὐτούς, καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτούς, ὑμᾶς παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν Κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερός, ὅστις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐ δ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον· ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ, καὶ ὀρφανῷ, καὶ χήρᾳ, καὶ ἀγαπᾶ τὸν προσήλυτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κοληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῆ· αὐτὸς καύχημά σου, καὶ αὐτὸς Θεὸς σου ὅστις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Σοφία Σολομώντος (Γ'. 19).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν

νά τοὺς ἀγαπᾶ, καὶ διάλεξε τοὺς ἀπογόνους ἐκείνων μετὰ ἀπ' αὐτούς, δηλαδή ἐσᾶς, σήμερα περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη. Καὶ θά περικόψετε τὴ σκληροκαρδία σας, καὶ δέν θά ἔχετε πλέον σκληρὸ τράχηλο (λαιμό)· δέν θά εἰσθε ἀλαζόνες, (περήφανοι)· διότι ὁ Κύριος ὁ Θεὸς σας αὐτός εἶναι Θεὸς τῶν Θεῶν καὶ Κύριος τῶν Κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερός, ὁ ὁποῖος δέν ἐπηρεάζεται ἀπὸ πρόσωπο οὔτε θά δωροδοκηθεῖ· Εἶναι αὐτός πού ἀποδίδει δικαιοσύνη στὸν ξένο καὶ στὸν ὀρφανό καὶ στὴ χήρα, καὶ ἀγαπᾶ τὸν ξένο δίνοντάς του τροφή καὶ ἔνδυμα. Τὸν Κύριο τὸ Θεό σου θά εὐλαβεῖσαι, καὶ αὐτὸν μόνο θά λατρεύεις, καὶ σ' αὐτὸν μόνο θά προσκολληθεῖς, καὶ στό ὄνομά του θά ὀρκίζεσαι· αὐτός θά εἶναι καύχημά σου, καὶ ὁ ἴδιος θά εἶναι Θεὸς σου, αὐτός πού ἔκαμε γιὰ σένα αὐτά τὰ μεγάλα καὶ ἔνδοξα, πού εἶδαν τὰ μάτια σου.

Σοφία Σολομώντος. (Γ'. 1-9).

Οἱ ψυχές τῶν δικαίων βρίσκονται στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, καὶ δέν θά τοὺς ἀγγίξει στενοχώρια. Φάνηκαν στὰ μάτια τῶν ἀνοήτων, ὅτι πέθαναν, καὶ θεωρήθηκε ταλαιπωρία ἢ ἔξοδος τοὺς ἀπο τὴ ζωὴ, καὶ ἢ ἀναχώρησή τους ἀπὸ μᾶς καταστροφή· αὐτοὶ ὅμως βρίσκονται σὲ εἰρήνη. Διότι καὶ ἂν τιμωρηθοῦν στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἐλπίδα τους εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀθανασία. Καὶ ἐνῷ παιδεύθηκαν γιὰ λίγο, θά εὐεργετηθοῦν ὑπεβολικά· διότι ὁ Θεὸς τοὺς δοκίμασε, καὶ τοὺς βρῆκε ἀξίους γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὡς χρυσάφι στό καμίνι τοὺς δοκίμασε, καὶ ὡς ὀλοκληρωτικὴ θυσία τοὺς δέχθηκε.

Καὶ ὅταν τοὺς ἐπισκεφθεῖ ὁ Θεός, θά τρέξουν ὅπως οἱ σπινθήρες σὲ καλάμιες. Θά κρίνουν ἔθνη καὶ θά

Ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν
Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ,
συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ,
προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς
Ὅσιος αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς
αὐτοῦ.

Ἐκτενὴς κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Χαίροις Ἱεραρχῶν ἢ Τριάς, τῆς Ἐκκλησίας τὰ
μεγάλα προπύργια, οἱ Στύλοι τῆς εὐσεβείας, ὁ τῶν
πιστῶν ἔδρασμός, τῶν αἰρετιζόντων ἢ κατάπτωσις·
Χριστοῦ οἱ ποιμάναντες, τὸν λαὸν θείοις δόγμασι,
καὶ ταῖς ποικίλαις, ἀρεταῖς οἱ ἐκθρέψαντες· οἱ τῆς
χάριτος, διαπρύσιοι κήρυκες, νόμους οἱ
προεκθέμενοι, Χριστοῦ τῷ πληρώματι· οἱ ὁδηγοὶ
πρὸς τὰ ἄνω, τοῦ Παραδείσου αἱ εἴσοδοι· Χριστὸν
καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν αἰτεῖτε, τὸ μέγα
ἔλεος.

Στίχ. Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ, καὶ
ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Χαίροις Ἱεραρχῶν ἢ Τριάς, οὐρανοβάμονες
ἐπίγειοι Ἄγγελοι, τοῦ κόσμου ἢ σωτηρία· ἢ τῶν
ἀνθρώπων χαρὰ, καὶ τῆς οἰκουμένης οἱ
διδάσκαλοι· τοῦ Λόγου οἱ πρόμαχοι· ἰατροὶ
ἐπιστήμονες, τῶν νοσημάτων, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ
σώματος· οἱ αἰετοὶ, ποταμοὶ οἱ τοῦ Πνεύματος,
λόγοις οἱ καταρδεύσαντες, τῆς γῆς ἅπαν

ἐξουσιάσουν λαοὺς, καὶ θὰ εἶναι Βασιλιάς τους ὁ Κύριος
αἰῶνια. Ὅσοι ἔχουν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν, θὰ κατανοή-
σουν τὴν ἀλήθεια, καὶ οἱ πιστοὶ μὲ ἀγάπη θὰ ὑπομένουν
τὶς δοκιμασίες· διότι θεία χάρις καὶ ἔλεος δίνονται στοὺς
ἀφοσιωμένους σ' αὐτόν (στό Θεό) καὶ στοργικὴ ἐποπτεία
στοὺς ἐκλεκτοὺς του.

Ἐκτενὴς κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Χαῖρε ἢ Τριάδα τῶν Ἱεραρχῶν, τὰ μεγάλα φρούρια τῆς
Ἐκκλησίας, οἱ Στύλοι τῆς εὐσεβείας, τό στήριγμα τῶν
πιστῶν, ἢ κατάπτωση τῶν αἰρετικῶν· Ἔσεῖς πού ποιμάνετε
τό λαό τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰ θεϊκὰ δόγματα, καὶ τὸν ἐθρέψατε
μὲ τὶς διάφορες ἀρετές· οἱ διαπεραστικοὶ κήρυκες τῆς χάρι-
τος, ἐσεῖς πού θεσπίσατε νόμους στό πλήρωμα (στό λαό)
τοῦ Χριστοῦ· οἱ ὁδηγοὶ πρὸς τὰ ἄνω, οἱ πύλες τοῦ Παραδεί-
σου· Ζητεῖτε ἀπὸ τό Χριστό, νά στείλει κάτω στίς ψυχές
μας τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Καυχῶνται οἱ ἀφοσιωμένοι στό Θεό γιά τὴ δόξα
τους, καὶ θὰ πλημμυρίζουν ἀπὸ ἀγαλλίαση, ὅταν
κοιμοῦνται.

Χαῖρε ἢ Τριάδα τῶν Ἱεραρχῶν, ἐπίγειοι Ἄγγελοι, πού
φθάνετε στόν οὐρανό· πού εἰσθε τοῦ κόσμου ἢ σωτηρία· ἢ
χαρὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῆς οἰκουμένης οἱ Διδάσκαλοι· οἱ
ὑπερασπιστές τοῦ Λόγου· οἱ ἐπιστήμονες ἰατροὶ τῶν
ἀσθενειῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος· οἱ ἀστεῖρευτοὶ πο-
ταμοὶ τοῦ Πνεύματος· ἐσεῖς πού ποτίσατε ὅλο τό πρόσωπο
τῆς γῆς· οἱ Θεολόγοι (ὁ Γρηγόριος), τὰ Θεμέλια (ὁ Βασίλει-

πρόσωπον· οί Θεολόγοι, αί Βάσεις, οί χρυσολόγοι οί ἔνθεοι. Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν αἰτεῖτε, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται, δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Χαίροις Ἱεραρχῶν ἢ Τριάς, τοῦ ἐπιγείου στερεώματος Ἥλιος· ἀκτῖνες καὶ δαδουχίαι, ἐκ τρισηλίου αὐγῆς, τῶν ἐσκοτισμένων ἢ ἀνάβλεψις· τὰ ἄνθη τὰ εὖοσμα, παραδείσου τὰ κάλλιστα, ὁ Θεολόγος ὁ σοφός τε Βασίλειος, ὁ Χρυσόστομος, τὰ πυξία τοῦ Πνεύματος. Πλάκες αἱ θεοχάρακτοι· μαζοὶ οἱ ἐκβλύζοντες, τῆς σωτηρίας τὸ γάλα, τὸ τῆς σοφίας ἀγλάϊσμα. Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων· χορεύσωμεν ἑόρτια, καὶ σκιρτήσωμεν ἀγαλλόμενοι, ἐν τῇ πανδήμῳ πανηγύρει τῶν Διδασκάλων ἡμῶν· βασιλεῖς καὶ Ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τοὺς Ἱεράρχας κροτεῖτωσαν ἐν ὕμνοις, ὡς δογμάτων βλύσαντας, ποταμοὺς ὑπερμεγέθεις, τρεῖς καλλιρρόους ἀειζῶους τοῦ Πνεύματος. Ποιμένες καὶ Διδάσκαλοι, τοὺς τῆς σεπτῆς Τριάδος, τρισσοὺς Ἱερομύστας, συνελθόντες εὐφημήσωμεν· οἱ φιλόσοφοι τοὺς σοφοὺς, οἱ Ἱερεῖς τοὺς ποιμένας, οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς προστάτας, οἱ πένητες τοὺς πλουτιστάς, οἱ ἐν θλίψεσι τοὺς παραμυθοῦντας, τοὺς συνοδίτας οἱ

ος), οἱ Χρυσολόγοι (ὁ Χρυσόστομος), οἱ γεμάτοι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Ζητεῖτε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, νὰ στείλει κάτω στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, θά ντυθοῦν μὲ δικαιοσύνη, καὶ οἱ ἀφιερωμένοι σ' ἐσένα θά πλημμυρίσουν ἀπὸ ἀγαλλίαση.

Χαῖρε ἢ Τριάδα τῶν Ἱεραρχῶν, ὁ Ἥλιος τοῦ ἐπιγείου οὐρανοῦ· οἱ ἀκτῖνες καὶ οἱ φωτοχυσίαι ἀπὸ τὴν τρισηλία (τριαδική) λάμψη· ἢ ἀπόκτηση τῆς ὁράσεως ἀπὸ τοὺς σκοτισμένους (τοὺς τυφλοὺς)· τὰ ἄνθη τὰ εὐώδη τὰ καλλίτερα τοῦ Παραδείσου, ὁ Θεολόγος καὶ ὁ σοφός Βασίλειος, ὁ Χρυσόστομος, οἱ πινακίδες τοῦ Πνεύματος. Πλάκες γραμμένες ἀπὸ τοῦ Θεοῦ· μαζοὶ (στήθη) πού ἀναβλύζετε τὸ γάλα τῆς σωτηρίας, ἢ λαμπρότητα τῆς σοφίας. Παρακαλεῖτε τὸν Χριστό, νὰ δοθεῖ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Ἄς σαλπίσουμε μὲ σάλπιγγα ὕμνων· ἄς χορέψουμε ἑορταστικά, καὶ ἄς χοροπηδήσουμε μὲ ἀγαλλίαση κατὰ τὴν πάνδημη (γιὰ ὅλο τὸ λαό) πανήγυρη τῶν Διδασκάλων μας· βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες ἄς τρέχουν μαζί, καὶ ἄς χειροκροτοῦν μὲ ὕμνους τοὺς Ἱεράρχες, διότι ἀνέβλυσαν τρεῖς πολὺ μεγάλους ποταμοὺς δογμάτων τοῦ Πνεύματος, μὲ ὠραῖα ρεῦματα καὶ αἰώνιους· Ποιμένες καὶ Διδάσκαλοι, ἄς συγεντρωθοῦμε καὶ ἄς ἐγκωμιάσουμε τοὺς τριπλοὺς μυσταγωγούς τῆς σεπτῆς Τριάδας· οἱ φιλόσοφοι τοὺς σοφοὺς, οἱ Ἱερεῖς τοὺς ποιμένες, οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς προστάτες, οἱ φτωχοὶ τοὺς πλουτιστές, οἱ θλιμμένοι τοὺς παρηγορητές· οἱ ὁδοιπόροι τοὺς συνοδοιπόρους, οἱ θαλασσοπόροι τοὺς κυβερνήτες, ὅλοι ἐγκωμιάζοντας τοὺς θεϊκοὺς

ὁδοιπόροι, οἱ ἐν θαλάσῃ τοὺς κυβερνήτας, οἱ πάντες τοὺς πανταχοῦ θερμῶς προφθάνοντας, θείους Ἀρχιεράρχας, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἵπωμεν· Πανάγιοι Διδάσκαλοι, σπεύσατε ἐξελεῖν τοὺς πιστοὺς, ἐκ τῶν τοῦ βίου σκανδάλων, καὶ ῥῦσαι κολάσεων, τῶν αἰωνίων ἡμᾶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων· προκύψασα γὰρ ἄνωθεν, ἡ παντάνασσα Μητροπάρθενος, ταῖς εὐλογίαις καταστέφει τοὺς εὐφημοῦντας αὐτήν. Βασιλεῖς καὶ Ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὴν Βασιλίδα κροτείτωσαν ἐν ὕμνοις, Βασιλέα τέξασαν, τοὺς θανάτῳ κρατουμένους πρὶν, ἀπολῦσαι φιλανθρώπως εὐδοκήσαντα. Ποιμένες καὶ Διδάσκαλοι, τὴν τοῦ καλοῦ Ποιμένος ὑπέραγνον Μητέρα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν, τὴν λυχνίαν τὴν χρυσαυγῆ, τὴν φωτοφόρον νεφέλην, τὴν τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέραν, τὴν ἔμψυχόν τε κιβωτόν, τὸν πυρίμορφον τοῦ Δεσπότης θρόνον, τὴν μανναδόχον χρυσέαν στάμνον, τὴν ζωηφόρον τοῦ Λόγου πλάκα· ἀπάντων Χριστιανῶν τὸ καταφύγιον, ἄσματοι θεηγόροις, ἐγκωμιάζοντες, οὕτως εἵπωμεν. Παλάτιον τοῦ Λόγου, ἀξίωσον τοὺς ταπεινοὺς ἡμᾶς, τῆς οὐρανῶν βασιλείας· οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον τῇ μεσιτεῖᾳ σου.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).

Ἀπολυτικά.

Ἀρχιερεῖς, πού προφθάνουν πρόθυμα παντοῦ, ἅς ποῦμε ὡς ἐξῆς· Πανάγιοι Διδάσκαλοι, τρέξτε νὰ βγάλετε τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὰ σκάνδαλα τῆς ζωῆς, καὶ νὰ μᾶς λυτρώσετε ἀπὸ τίς αἰώνιες τιμωρίες.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἄς σαλπίσουμε μὲ σάλπιγγα ὕμνων· διότι σκύβοντας ἀπὸ ψηλά ἡ Βασίλισσα τῶν πάντων, ἡ Μητέρα Παρθένος, μὲ τίς εὐλογίες της στεφανώνει αὐτοὺς πού τὴν ἐγκωμιάζουν. Βασιλεῖς καὶ Ἄρχοντες ἅς συγκεντρωθοῦν καὶ ἅς χειροκροτοῦν τὴ Βασίλισσα πού γέννησε τὸ Βασιλέα, ὁ ὁποῖος εὐαρεστήθηκε φιλάνθρωπα, νὰ ἐλευθερώσει, αὐτοὺς πού προηγουμένως ἐξουσιάζονταν ἀπὸ τὸ θάνατο. Ποιμένες καὶ Διδάσκαλοι, ἅς συγκεντρωθοῦμε καὶ ἅς ἐγκωμιάσουμε τὴν ὑπέραγνη Μητέρα τοῦ Καλοῦ Ποιμένος· Τὸ λυχνάρι τὸ χρυσόφωτο, τὴ φωτεινὴ νεφέλη, τὴν ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὴν ἔμψυχη κιβωτό, τὸν πύρινο θρόνον τοῦ Κυρίου, τὴ χρυσὴ στάμνα πού περιεῖχε τὸ Μάννα, τὴν πλάκα τοῦ Θεοῦ πού δίνει ζωὴ· τὸ καταφύγιον ὅλων τῶν ἀνθρώπων· μὲ ὕμνους θεϊκῶν λόγων ἐγκωμιάζοντάς τὴν ἅς ποῦμε ὡς ἐξῆς· Παλάτι τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, κάνε μας ἀξίους ἐμᾶς τοὺς ταπεινοὺς γιὰ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν· Διότι τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον γιὰ τὴ μεσιτεῖα σου.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).

Ἀπολυτικά.

Τους τρεις μεγίστους φωστήρας τῆς τρισηλίου Θεότητος, τούς τὴν οἰκουμένην ἀκτίσι δογμάτων θείων πυρσεύσαντας· τούς μελιρρύτους ποταμούς τῆς σοφίας, τούς τὴν κτίσιν πᾶσαν θεογνωσίας νάμασι καταρδεύσαντας· Βασίλειον τὸν μέγαν, καὶ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, σὺν τῷ κλεινῷ Ἰωάννῃ, τῷ τὴν γλῶτταν χρυσορρήμονι· πάντες οἱ τῶν λόγων αὐτῶν ἐρασταί, συνελθόντες ὕμνοις τιμήσωμεν· αὐτοὶ γὰρ τῇ Τριάδι, ὑπὲρ ὑμῶν ἀεὶ πρεσβεύουσιν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκουῦτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγία κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυῖδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἐτερον.

Ὡς τῶν Ἀποστόλων ὁμότροποι, καὶ τῆς οἰκουμένης Διδάσκαλοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων πρεσβεύσατε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένη δωρησασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλους ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν

Τους τρεις πολύ μεγάλους φωστήρες τῆς τρίφωτης Θεότητος, πού φώτισαν τὴν οἰκουμένην μέ τις ἀκτίνες τῶν θεϊκῶν δογμάτων· τούς μελιρρυτούς (πού τρέχουν μέλι) ποταμούς τῆς σοφίας πού πότισαν ὅλη τὴν κτίση μέ τὰ νάματα (τά νερά) τῆς θεογνωσίας· Τὸν Βασίλειο τὸν μέγα καὶ τὸν Θεολόγο Γρηγόριο, μαζί μέ τὸν ἔνδοξο Ἰωάννη τὸν χρυσολόγο στή γλῶσσα. ὅλοι οἱ ἐραστές τῶν λόγων τους ἄς συγκεντρωθοῦμε καί ἄς τούς τιμήσουμε μέ ὕμνους· δαυτοὶ πρεσβεύουν πάντοτε γιά μᾶς στήν Ἁγία Τριάδα.

Θεοτοκίον.

Μόλις ὁ Γαβριὴλ σοῦ ἀνήγγειλε τό χαῖρε, Παρθένε, μαζί μέ τῇ φωνῇ ἔπαιρνε σάρκα ὁ Κύριος τῶν ὅλων, μέσα σ' ἐσένα τὴν ἀγία κιβωτό, ὅπως εἶπε ὁ δίκαιος Δαυῖδ. Ἀναδείχθηκες πιό πλατιά ἀπό τούς οὐρανούς κρατῶντας στά σπλάχνα σου τὸν Δημιουργό σου. Δόξα σ' αὐτόν πού κατοίκησε μέσα σου· δόξα σ' αὐτόν πού προῆλθε ἀπό σένα· δόξα σ' αὐτόν πού μᾶς ἐλευθέρωσε, μέ τῇ γέννησῇ του ἀπό σένα.

Ἦ

Ὡς ὅμοιοι στούς τρόπους μέ τούς Ἀποστόλους, καὶ Διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης, πρεσβεύσατε στόν Κύριο τῶν ὅλων, νά δωρίσει εἰρήνη στήν οἰκουμένη, καὶ στίς ψυχές μας τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Τό προαιώνια κρυμμένο, καὶ γιά τούς Ἀγγέλους ἄγνωστο μυστήριον, μέσα ἀπό σένα, Θεοτόκε, φανερώθηκε σ' αὐτούς πού ζοῦν στή γῆ. Ὁ Θεός νά παίρνει σάρκα μέ ἔνωση χωρίς σύγχυση, καὶ νά καταδέχεται Σταυρό θεληματικά γιά μᾶς· μέ τὸν ὅποιο (Σταυρό) ἀφοῦ ἀνέστησε τὸν

πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17).

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τὸν κόσμον ἐφωτίσατε, ταῖς διδαχαῖς ὑμῶν, Πατέρες θεόσοφοι, τήξαντες τὰς αἰρέσεις, πάντων τῶν κακοδόξων, σβέσαντες τὰς φλογώδεις, τῶν βλασφημῶν συγχύσεις· διὸ ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... (Τὸ αὐτὸ).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Παρθένε πανύμνητε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Μαρία Θεόνυμφε, καὶ ἀπειρογάμε, Πιστῶν ἢ ἀντίληψις, ῥῦσαι παντὸς κινδύνου, καὶ παντοίας ἀνάγκης, Δέσποινα Θεοτόκε, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, τῇ σκέπῃ σου προσφεύγοντας, μόνη Θεόνυμφε.

Ἐν λειμῶνι τῶν Γραφῶν, καθάπερ μέλισσαι Σοφοί, προσσιπτάμενοι ὑμεῖς, περιεδρέψασθε καλῶς, καὶ τῶν ἀνθέων τὰ ἄριστα καὶ τὸ μέλι, πᾶσι τοῖς πιστοῖς τῶν διδαγμάτων ὑμῶν, προτίθεσθε ὁμοῦ, εἰς πανδαισίαν αὐτῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἅπας

πρωτόπλαστο, ἔσωσε ἀπὸ τοῦ θανάτου τίς ψυχές μας.

Ἀπόλυση: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΡΙΩΝ
ΙΕΡΑΡΧΩΝ
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Ἵπέλαμπροι φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, φωτίσατε τὸν κόσμον μὲ τίς διδαχές σας, θεοφώτιστοι, ἀφοῦ λιώσατε τίς αἰρέσεις ὄλων τῶν κακοδόξων (τῶν αἰρετικῶν) κι ἐσβήσατε τίς φλογερές συγχύσεις τῶν βλασφημῶν· γι' αὐτὸ ὡς Ἱεράρχες τοῦ Χριστοῦ πρεσβεύσατε νὰ σωθοῦμε ἐμεῖς.

Δόξα ... (Τὸ ἴδιο).

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Παρθένε πανύμνητη, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Μαρία Νύμφη τοῦ Θεοῦ χωρὶς πείρα γάμου, ἢ βοήθεια τῶν πιστῶν, γλύτωσε ἀπὸ κάθε κίνδυνο καὶ ἀπὸ κάθε ἀνάγκη, Κυρία Θεοτόκε, αὐτούς οἱ ὅποιοι μὲ πίστη καὶ πόθο καταφεύγουν στὴ σκέπη σου, μόνη Νύμφη τοῦ Θεοῦ.

Στὸ λιβάδι τῶν Γραφῶν ὡς μέλισσες, Σοφοί, πετώντας ἐκόψατε ὠραῖα καὶ πήρατε τὰ καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἄνθη, καὶ τὸ μέλι (τό νέκταρ) τῶν διδαγμάτων σας, καὶ τὰ παραθέτετε μαζί σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς ὡς πλουσιοπάροχο τραπέζι γι' αὐτούς, καὶ γι' αὐτὸ κάθε ἕνας, ἀφοῦ γλυκαθεῖ κραν-

γλυκαινόμενος, μετ' εὐφροσύνης κραυγάζει.
Πάρεστε πάλιν, καὶ μετὰ πότμον, τοῖς ὑμᾶς
εὐφημοῦσι Μακάριοι.

Δόξα... (Τὸ αὐτὸ).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τρικυμίας τῶν παθῶν, ὁ ἀσυνείδητος ἐγώ,
χειμαζόμενος Ἄγνη, ἐπικαλοῦμαι σε θερμῶς. Μὴ
μὲ παριδῆς τὸν δειλαιὸν ἀπολέσθαι, ἄβυσσον
ἐλέους ἢ τέξασα· πλὴν σου γὰρ ἄλλην ἐλπίδα οὐ
κέκτημαι. Μὴ οὖν ἐχθροῖς ἐπίχαρμα καὶ γέλωσ, ὁ
πεποιθῶς σοι ὀφθήσομαι· καὶ γὰρ ἰσχύεις, ὅσα καὶ
βούλει, ὡς Μήτηρ οὐσα τοῦ πάντων Θεοῦ.

Οἱ σοφοὶ Διδάσκαλοι, τῆς οἰκουμένης, οἱ Θεὸν
δοξάσαντες, ἔργοις καὶ λόγοις ἐπὶ τῆς γῆς,
μεγαλυνέσθωσαν σήμερον, ὡς σωτηρίας ἡμῖν
ὄντες πρόξενοι.

Δόξα...

Ἐορτάζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία, τὴν σεπτὴν
πανήγυριν, τῶν Διδασκάλων τῶν τριῶν· καὶ γὰρ
αὐτοὶ ἐστερέωσαν, τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν θείοις
δόγμασιν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Προστασία ἄμαχε, τῶν θλιβομένων, καὶ θερμὴ
ἀντίληψις, τῶν πεποιθότων ἐπὶ σέ, ἐκ τῶν
κινδύνων με λύτρωσαι· σὺ γὰρ ὑπάρχεις, ἡ πάντων
βοήθεια.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. Ἦχος. (Σελίς 11).

γάζει με εὐφροσύνην. Νὰ εἴσθε πάλιν καὶ μετὰ τὸ θάνατό
σας μαζί με αὐτοὺς πού σᾶς ἐγκωμιάζουν, Μακάριοι.

Δόξα ... (Τὸ ἴδιο).

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Καθὼς θαλασσοδέρομαι ἐγώ ὁ ἀσυνείδητος ἀπὸ τῆς
τρικυμίας τῶν παθῶν, Ἄγνη, σέ ἐπικαλοῦμαι θερμά. Μὴ μὲ
παραβλέψεις ἐμένα τὸν ἄθλιο νὰ χαθῶ, ἐσύ πού γέννησες
τὴν ἄβυσσο τοῦ ἐλέους· διότι ἐκτός ἀπὸ σένα ἄλλη ἐλπίδα
δέν ἔχω. Μὴ λοιπὸν φανῶ (καταντήσω) ἐγώ πού ἔχω πε-
ποιθήσῃ σ' ἐσένα ἀντικείμενο χαρᾶς καὶ γέλιου στοὺς
ἐχθροὺς (στοὺς δαίμονες)· διότι μπορεῖς νὰ κάνεις, ὅσα καὶ
θέλεις, ἐπειδὴ εἶσαι Μητέρα τοῦ Θεοῦ τῶν πάντων.

Οἱ σοφοὶ Διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης, οἱ ὅποιοι δόξα-
σαν τὸ Θεὸ ἐπάνω στὴ γῆ με ἔργα καὶ λόγια, ἅς μεγαλύ-
νονται (ἅς δοξολογοῦνται) σήμερα, διότι εἶναι πρόξενοι
(αἵτιοι) σωτηρίας γιὰ μᾶς.

Δόξα ...

Ἐορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία τὴ σεβάσμια πανήγυρη
τῶν τριῶν Διδασκάλων· Διότι αὐτοὶ στερέωσαν τὴν
Ἐκκλησία με τὰ θεϊκὰ δόγματά τους.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἀκαταμάχητη προστασία τῶν θλιβομένων καὶ θερμὴ
βοήθεια, αὐτῶν πού ἔχουν πεποιθήσῃ σ' ἐσένα, λύτρωσέ
μας ἀπὸ τοὺς κινδύνους· διότι ἐσύ εἶσαι ἡ βοήθεια ὄλων.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. Ἦχος. (Σελίδα 11).

<p>Προκείμενον. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται, δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται. Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν. Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 33). Εὐαγγέλιον. Κατὰ Ἰωάννην. (Γ'. 9-16). (18 Ἰανουαρίου. Σελίς 173-174). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35). Πεντηκοστάριον. Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσιν ὑμῶν, Ὅσιοι Πατέρες, καὶ γεγόνατε Ποιμένες τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διδάσκοντες τὰ λογικὰ πρόβατα, πιστεύειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον, ἐν μιᾷ Θεότητι. Σῶσον ὁ Θεός...(Συλλειτουργικόν. Σελίς 36-37). Κανόνες. Ωιδὴ Α'. Τῆς Θεοτόκου. «Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι τὸν λαὸν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται». Τὸν εὐσεβῶς, σὲ Θεοτόκον κυρίως ἀγνήν, ὁμολογοῦντα Ἄχραντε, ψυχῆς καὶ σώματος, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, καὶ νόσων καὶ πταισμάτων, σὺ με διάσωσον. Ὅλην ἐν σοί, τῶν χαρισμάτων τὴν ἄβυσσον, ἀποκειμένην ἔγνωμεν· διὸ προσφεύγοντες,</p>			<p>Προκείμενο. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, θά ντυθοῦν μέ δικαιοσύνη, καὶ οἱ ἀφιερωμένοι σ' ἐσένα θά πλημμυρίσουν ἀπὸ ἀγαλλίαση. Τὸ στόμα μου θά πει σοφὰ λόγια, καὶ ἡ καρδιά μου μετὰ ἀπὸ μελέτη θά ἐκφράσει σύνεση. Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 33). Εὐαγγέλιο. Κατὰ Ἰωάννην. (Γ'. 9-16). (18 Ἰανουαρίου. Σελίδα 173-174). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35). Πεντηκοστάριο. Ἐσχύθηκε ἡ χάρη στὰ χεῖλη σας, Ἅγιοι Πατέρες, καὶ γίνατε ποιμένες (βοσκοί) τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, διδάσκοντας τὰ λογικὰ πρόβατα νά πιστεύουν σέ Τριάδα ὁμοούσια (τῆς ἴδιας οὐσίας), ἀλλὰ σέ μία Θεότητα. Σῶσον ὁ Θεός... (Συλλειτουργικό. Σελίδα 36-37). Κανόνες. Ωιδὴ Α'. Τῆς Θεοτόκου. Ἐλᾶτε λαοί, ἄς ψάλλουμε ὕμνο στό Χριστό τό Θεό, πού διαχώρισε τή θάλασσα καὶ ὁδήγησε τό λαό πού ἔβγαλε ἀπὸ τή σκλαβιά τῆς Αἰγύπτου, διότι εἶναι δοξασμένος. Ἐμένα, ὁ ὁποῖος μέ εὐσέβεια σέ ὁμολογῶ ἀγνή Θεοτόκο κατὰ κύριο λόγο, Ἀμόλυνη, ἐσύ σῶσε με ἀπὸ δύσκολους κινδύνους ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ἀπὸ ἀρρώστιες καὶ ἁμαρτήματα. Ἀναγνωρίζουμε ὅτι ὅλη ἡ ἄβυσσος τῶν χαρισμάτων βρίσκεται σ' ἐσένα· γι' αὐτό καταφεύγοντας πρόθυμα στή</p>
--	--	--	--

Θεοτόκε προθύμως, τῇ σκέπη σου τῇ θεία,
διασωζόμεθα.

Ἵπὲρ ἡμῶν, τῶν σὲ ὑμνούντων δυσώπησον,
τὸν σαρκωθέντα Πάναγνε, ἐκ τῶν ἀχράντων σου,
καὶ τιμίων αἱμάτων, ῥυσθῆναι ἐκ πταισμάτων, καὶ
νοσημάτων πικρῶν.

Σὲ οἱ πιστοί, καύχημα πάντες κεκτήμεθα,
καταφυγὴν καὶ στήριγμα, καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ
ψυχῶν σωτηρίαν, ἐλπίδα τε καὶ τεῖχος,
Θεοχαρίτωτε.

Τῶν Ἁγίων. Πρῶτος.

Τὶς ἀμοιβή; τίς ἀνταπόδοσις πρέπουσα, τοῖς
ἡμετέροις ἄνθρωποι, προσενεχθήσεται, παρ' ἡμῶν
εὐεργέταις; δι' ὧν πρὸς τὸ εὖ εἶναι,
χειραγωγούμεθα.

Ῥητορικά, γλῶσσαι καὶ τέχναι καὶ μέθοδοι,
καὶ πᾶσα λόγων δύναμις, νῦν εἰς ὑπόθεσιν,
συγκινείσθωσαν μίαν, καὶ τοὺς τετιμηκότας,
ἀντιτιμάτωσαν.

Ἴδιον μὲν, οὐδὲν ἠνέσχοντο κτήσασθαι, ἐν γῆ
οἱ οὐρανόφρονες, φύλακες δ' ὠφθησαν, τοῦ κοινοῦ
καὶ προστάται· κοινῶν οὖν καὶ τῶν ὕμνων,
καταξιούσθωσαν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν κοινήν, φιλοτιμίαν Πανάμωμε, τῆς
ἡμετέρας φύσεως, πάντες δοξάζομεν, χεῖλος ἐν
γεγονότες, καὶ μίαν συμφωνίαν, ἀποτελέσαντες.

Ἔτερος. Τῶν Ἁγίων.

Οὐκ ἀνθρωπίνης τὸ παρὸν ἐγχείρημα,

θεϊκὴ σου σκέπη, Θεοτόκε, σωζόμεσθε.

Γιὰ μᾶς πού σέ ὑμνοῦμε παρακάλεσε, Πάναγνη, αὐτὸν
πού πῆρε σάρκα ἀπὸ τὰ ἀγνά καὶ τίμια αἱμάτα σου, νά
λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὰ σφάλματα καὶ ἀπὸ πικρές ἀρρώστιες.

Ἐσένα ἐμεῖς οἱ πιστοί σέ κατέχουμε ὅλοι ὡς καύχημα,
καταφύγιο καὶ στήριγμα καὶ ἀγαλλίαμα (χαρὰ) καὶ σωτη-
ρία τῶν ψυχῶν, καὶ ἐλπίδα καὶ τεῖχος, Χαριτωμένη ἀπὸ τό
Θεό.

Τῶν Ἁγίων. Πρῶτος.

Ποιά ἀμοιβή; ποιά ἀνταπόδοση πού πρέπει, θά
προσφερθεῖ ἀπὸ μᾶς, ἄνθρωποι, στοὺς εὐεργέτες μας; μέ
τούς ὁποίους ὀδηγούμεσθε στό νά εἴμαστε καλά;

Ῥητορικές γλῶσσες καὶ τέχνες καὶ μέθοδοι καὶ δύναμη
τῶν λόγων ἄς κινοῦνται μαζὶ σέ ἓνα πρᾶγμα (σέ μιά
ὑπόθεση), καὶ ἄς ἀνταποδίδουν τὴν τιμὴ, σ' αὐτοὺς πού τίς
τίμησαν.

Βέβαια τίποτε δικό τους δέν θέλησαν νά ἀποκτήσουν
στή γῆ, αὐτοὶ πού σκέπτονταν οὐράνια, φάνηκαν ὅμως
φύλακες καὶ προστάτες τῶν κοινῶν· ἄς γίνουν λοιπὸν
ἄξιοι καὶ τῶν κοινῶν ὕμνων.

Θεοτοκίον.

Ἐσένα δοξάζουμε ὅλοι, τὴν κοινή αἰτία τῆς τιμῆς γιὰ
τὴ φύση μας, ἀφοῦ γίναμε ἓνα χεῖλος (ἓνα στόμα) καὶ
ἀποτελέσαμε μίαν μουσικὴ συμφωνία.

Τῶν Ἁγίων. Ἄλλος.

Ἡ παροῦσα ἐπιχείρηση (προσπάθεια) δέν εἶναι κατόρ-

σπουδῆς κατόρθωμα, ἀλλ' ἢ τοῦ σοῦ θρόνου, πάρεδρος Φιλάνθρωπε, σοφία συνεργεῖτω μοι, λόγου χάριν διδοῦσα, δι' ἧς δοξάσαι δυνήσομαι, οὐς αὐτὴ καλῶς προεδόξασεν.

Ὡσπερ κρατὴρ ὑπερερρῆ Δέσποτα, ἡ ἀγαθότης σου, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος, τῆς φιλανθρωπίας σου, ὑπερχυθεὶς διώδευσεν, ὡς καὶ ἄλλους Ἀγγέλους, μετὰ σαρκὸς ὑποστήσασθαι, τοὺς νῦν προκειμένους εἰς ἔπαινον.

Ἐξ οὐρανοῦ τοῖς Οὐρανίοις ἔπρεπε, καὶ τὰ ἐγκώμια· ἀγγελικὸς ὕμνος, τοῖς θείοις ἀρμόδιος· θεοὶ γὰρ κατὰ μέθεξιν, οἱ τὸν φύσει καὶ μόνον, ἀληθινὸν Θεὸν ἔχοντες, ζῶντα ἐν αὐτοῖς καὶ φθεγγόμενον.

Θεοτοκίον.

Μνήμην Δικαίων ὁ θεόφρων σύλλογος, μετ' ἐγκωμίων τελεῖ· οἷς ἡ Θεοῦ Μητῆρ, ὡς αὐτῶν κεφάλαιον, εἰκότως συνδοξάζεται, τελευταίαν καὶ πρώτην, καὶ μέσσην τάξιν ἐπέχουσα, καὶ τῆς εὐφημίας μετέχουσα.

Ωιδὴ Γ'. τῆς Θεοτόκου.

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε».

Πρεσβείαις σου Ἀγνή Θεὸν ὄν ἔτεκες, παράσχου εὐΐλατον σοῖς ἰκέταις, τοῖς προστρέχουσι τῇ σκέπη σου, καὶ πιστῶς προσκυνουσί σου τὴν κύησιν.

θωμα ἀνθρώπινης φροντίδας, ἀλλὰ ἡ σοφία πού κάθεται μαζί σου στό θρόνο, Φιλάνθρωπε, ἄς συνεργήσει μαζί μου δίνοντάς μου χάρη λόγου, μέ τὴν ὁποία θά μπορέσω νά δοξάσω, αὐτούς πού ἐκείνη δόξασε καλά ἐκ τῶν προτέρων.

Ὡς δοχεῖο ποτοῦ ἔχει ὑπερχειλίσει, Κύριε, ἡ ἀγαθότητά σου καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος τῆς φιλανθρωπίας σου, ἀφοῦ ξεχείλισε, ἔτρεξε γιὰ νά προβάλει γιὰ ἔπαινο ὡς ἄλλους Ἀγγέλους, αὐτούς πού τώρα εἶναι μπροστά μας (τούς τρεῖς ἱεράρχες).

Ἀπό τὸν οὐρανὸ ἔπρεπε νά προέρχονται καὶ τὰ ἐγκώμια γιὰ τούς Οὐράνιους· ἀγγελικὸς ὕμνος ἀρμόζει στοὺς θεϊκοὺς· διότι εἶναι θεοὶ ἀπό συμμετοχῆ, αὐτοὶ πού εἶχαν μαζί τους τὸν ἐκ φύσεως καὶ μόνο ἀληθινὸ Θεό, πού ζοῦσε καὶ μιλοῦσε μέσα τους.

Θεοτοκίον.

Τὸ πλῆθος τῶν σκεπτομένων θεάρεστα ἐπιτελεῖ μνήμη Δικαίων μέ ἐγκώμια· μαζί μ' αὐτούς ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ δικαιολογημένα δοξάζεται ὡς ἀνακεφαλαίωσή τους κατέχοντας τὴν τελευταία καὶ τὴν πρώτη καὶ τὴ μεσαία τάξη (σειρά) καὶ συμμετέχοντας στό ἐγκώμιο.

Ωιδὴ Γ'. τῆς Θεοτόκου.

Στερέωσέ μας σ' ἐσένα, Κύριε, πού νέκρωσες μέ τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ τὴν ἁμαρτία καὶ φύτευσες τό φόβο σου μέσα στίς καρδιές ἡμῶν πού σέ ὑμνοῦμε.

Μέ τίς πρεσβεῖες σου, Ἀγνή, κάνε τό Θεό πού γέννησες σπλαχνικό γιὰ μᾶς τούς δούλους σου, πού καταφεύγουμε στή σκέπη σου καὶ μέ πίστη προσκυνοῦμε τὴ γέννησή σου.

Ῥημάτων τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἐπάκουσον,
Παρθένε, δεινῶς ἐκταραττομένης, ἦν εἰρήνευσον
Πανύμνητε, αἰεὶ ταύτην κινδύνων διασώζουσα.

Ὅλην μου τὴν ζωὴν διακυβέρνησον, Παρθένε
ἐλπίς μου καὶ προστασία, πειρασμῶν καὶ
περιστάσεων, λυτρουμένη δεινῶν με αἰεπάρθενε.

Σοφίαν τοῦ Θεοῦ τὴν ἐνυπόστατον, ἀγκάλαις
ὡς φέρουσα Θεοτόκε, ἐξ ἀγνοίας καὶ πλανήσεως,
λυτρωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε ἰκέτευε.

Τῶν Αγίων. Πρῶτος.

Ἡ σάλπιγξ ἡ μεγάλη τῆς Ἐκκλησίας, ὁ λύχνος
ὁ φωτίζων τὴν οἰκουμένην, ὁ κήρυξ ὁ τῷ φθόγγῳ
περιλαμβάνων, πάντα τὰ πέρατα, ὁ μεγαλῶνυμος,
συγκροτεῖ τὴν σύναξιν ταύτην Βασιλείος.

Λαμπρὸς ἀπὸ τοῦ βίου καὶ τῶν πραγμάτων,
λαμπρὸς ἀπὸ τοῦ λόγου καὶ τῶν δογμάτων, ἐν
πᾶσιν ὑπερλάμπων πάντας ὡς ἄλλος, ἀστέρας
ἥλιος, ὁ πολυύμνητος, Θεολόγος σήμερον
μακαρίζεται.

Ἴδου τὸ φῶς τοῦ κόσμου, τῷ κόσμῳ φαίνει· ἰδοὺ
τῆς γῆς τὸ ἄλας, τὴν γῆν ἠδύνει· ἰδοὺ τὸ ζωῆς
ξύλον ἀθανασίας, καρποὺς προβάλλεται, ὁ
χρυσοῦς Ἅγιος· οἱ θανεῖν μὴ θέλοντες, δεῦτε
τρυφήσατε.

Θεοτοκίον.

Ὅ πάντα ἐκ μὴ ὄντων ὄντα ποιήσας, καὶ φύσιν
δοὺς ἐκάστῳ τῶν γενομένων, αὐτὸς καὶ τὰς
δοθείσας φύσεις ἀμείβειν, οἶδεν ὡς βούλεται· ὅθεν
ἀκούεται, καὶ Παρθένος τίκτουσα· τίς οὐ

Ἄκουσε τὰ λόγια τῆς ψυχῆς μου, Παρθένε, πού εἶναι
φοβερὰ ταραγμένη, στήν ὁποία δῶσε τὴν εἰρήνην, Πανύ-
μνητη, σώζοντάς τὴν πάντοτε ἀπὸ τοὺς κινδύνους.

Ὅλη τὴ ζωὴ μου κυβέρνησέ τὴν, Παρθένε, ἐλπίδα καὶ
προστασία μου, λυτρώνοντάς με ἀπὸ πειρασμοῦς καὶ ἀπὸ
δύσκολες περιστάσεις, Παντοτεινὴ Παρθένε.

Ἐπειδὴ κρατᾶς στήν ἀγκαλιά σου, Θεοτόκε, τὴν προ-
σωπικὴ σοφία τοῦ Θεοῦ, τὸν Χριστό, ἰκέτευε νὰ λυτρωθοῦν
ἀπὸ ἀγνοια καὶ πλάνη, αὐτοὶ πού σέ ὑμνοῦν.

Τῶν Αγίων. Πρῶτος.

Ἡ μεγάλη σάλπιγγα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ λυχνάρι πού
φωτίζει τὴν οἰκουμένην, ὁ κήρυκας μέ τό μεγάλο ὄνομα, ὁ
Βασιλείος, περιλαμβάνοντας ὅλα τὰ πέρατα συγκροτεῖ
αὐτὴ τὴ σύναξη.

Λαμπρὸς ἀπὸ τῆ ζωῆ καὶ τίς πράξεις, λαμπρὸς ἀπὸ τό
λόγο καὶ τὰ δόγματα, σέ ὅλα ὑπερβαίνοντας σέ λάμψη
ὅλα τὰ ἀστέρια ὡς ἄλλος ἥλιος μακαρίζεται σήμερον ὁ πο-
λυύμνητος Θεολόγος (ὁ Γρηγόριος).

Νά, τό φῶς τοῦ κόσμου φέγγει στόν κόσμο· νά, τό
ἄλατι τῆς γῆς νοστιμίζει τὴ γῆ· νά, τό δένδρο τῆς ζωῆς
προβάλλει καρποὺς ἀθανασίας, δηλαδή ὁ χρυσὸς Ἅγιος (ὁ
Χρυσόστομος)· ὅσοι δέν θέλετε νὰ πεθάνετε, ἐλάτε νὰ
ἀπολαύσετε.

Θεοτοκίο.

Αὐτὸς πού ἐκ τοῦ μηδενός δημιούργησε ὅλα τὰ ὄντα
καὶ ἔδωσε τὴ φύση τους σέ καθένα ἀπὸ τὰ δημιουργήματα,
αὐτὸς γνωρίζει καὶ νὰ μεταβάλλει τίς φύσεις τους, ὅπως
θέλει· γι' αὐτό καὶ ἀκούεται ὅτι καὶ Παρθένος γεννᾷ· ποιός

θαυμάσεται;

Τῶν Ἁγίων. Δεύτερος.

Οἱ τῶν ἡθῶν διορθωταί, καὶ τῶν ψυχῶν οἰκονόμοι, οἱ σωτήρες οἱ κοινοὶ τῶν ἀπάντων, οἱ καὶ πράξεων ἡμῖν, καὶ λόγων τύπους δείξαντες, οἱ παιδεύταί τοῦ βίου, λαμπροὶ λαμπρῶς εὐφημείσθωσαν.

Πνεῦμα ἐνέπλησε Θεοῦ, Βασιλείον ἐπιστήμης· τῶν πυρίνων δὲ γλωσσῶν ἔσχε μίαν, ὁ Γρηγόριος καὶ πῦρ, ὑψηγορίας ἔπνευσε· τὸ τοῦ Χριστοῦ δὲ στόμα, ἐν Ἰωάννῃ ἐλάλησε.

Τοῦ νῦν αἰῶνος τὴν σαφῶς, καταργουμένην σοφίαν, ἡ μωρία τοῦ κηρύγματος ἔχει, ὑποκύπτουσιν, αὐτῇ καὶ δουλικῶς λατρεύουσιν· κήρυκας γὰρ ἡ χάρις, σοφοὺς προβάλλεται ῥήτορας.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς ἀγνῆς, κατασκηνώσας Παρθένου, τὰς ψυχὰς τῶν θεοφόρων Ἁγίων, οἰκητήρια ποιεῖ, καὶ τοῖς ἐκείνων στόμασι, τὰ κατὰ τὴν Μητέρα, διερμηνεύει μυστήρια.

Μικρὰ Συναπτὴ.

Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Καθίσματα.

Τοὺς μεγάλους φωστήρας τοὺς φεραυγεῖς, Ἐκκλησίας τοὺς πύργους τοὺς ἀρραγεῖς, συμφώνως αἰνέσωμεν, οἱ τῶν καλῶν ἀπολαύοντες, καὶ τῶν λόγων τούτων, ὁμοῦ καὶ τῆς χάριτος· τὸν σοφὸν Χρυσορρήμονα, καὶ τὸν μέγαν Βασιλείον,

δὲν θά θαυμάσει;

Τῶν Ἁγίων. Δεύτερος.

Οἱ διορθωτὲς τῶν συνηθειῶν, οἱ κυβερνήτες τῶν ψυχῶν, οἱ κοινοὶ σωτήρες ὅλων, αὐτοὶ πού μᾶς ὑπέδειξαν παραδείγματα πράξεων καὶ λόγων, οἱ ἐκπαιδευτὲς τῆς ζωῆς, λαμπροὶ οἱ ἴδιοι, ἅς ἐγκωμιάζονται λαμπρά.

Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ γέμισε τὸν Βασιλείον μὲ ἐπιστήμη· καὶ ὁ Γρηγόριος ἔλαβε μίαν ἀπὸ τῶν πύρινων γλώσσων καὶ φύσησε φωτιά ὑψηλῶν λόγων· καὶ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ ὁμίλησε διὰ μέσου τοῦ Ἰωάννη.

Τὴν σοφία τῆς παρούσας ζωῆς πού ὄπωσθήποτε καταργεῖται, ἡ ἀπλοϊκότητα τοῦ κηρύγματος τὴν ἔχει νὰ ὑποκλίνεται μπροστά της, καὶ νὰ τὴ λατρεύει δουλικά· διότι ἡ χάρις προβάλλει ὡς κήρυκες τοὺς σοφοὺς ῥήτορες.

Θεοτοκίον.

Αὐτὸς πού κατοίκησε στὴ μήτρα τῆς ἀγνῆς Παρθένου, τὶς ψυχὲς τῶν πατέρων πού φέρουν τὸ Θεὸς τὶς κάνει κατοικίες του, καὶ μὲ τὰ στόματα ἐκείνων ἐξηγεῖ τὰ μυστήρια τὰ σχετικὰ μὲ τὴν Μητέρα του.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38).

Καθίσματα.

Τοὺς μεγάλους φωστήρες τῆς Ἐκκλησίας, πού φέρουν τὸ φῶς, τοὺς Πύργους τοὺς ἀρρηκτοὺς (πού δὲ ραγίζουν), ἅς τοὺς ἐγκωμιάσουμε ἀπὸ κοινοῦ, ὅσοι ἀπολαμβάνουμε τὰ καλά τους, δηλαδή καὶ τὰ λόγια τους μαζί καὶ τὴ χάρι· τὸν σοφὸ Χρυσόστομο, καὶ τὸν μέγαν Βα-

σὺν τῷ Γρηγορίῳ, τῷ λαμπρῷ θεολόγῳ πρὸς οὓς καὶ βοήσωμεν, ἐκ καρδίας κραυγάζοντες· Ἱεράρχαι τρισμέγιστοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν Ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα...

Τὴν σοφίαν λαβόντες παρὰ Θεοῦ, ὡς, Ἀπόστολοι ἄλλοι τρεῖς τοῦ Χριστοῦ, τῷ λόγῳ τῆς γνώσεως, συνιστᾶτε τὰ δόγματα, ἃ τὸ πρῖν ἐν λόγοις, ἀπλοῖς κατεβάλλοντο, Ἀλιεῖς, ἐν γνώσει, δυνάμει τοῦ Πνεύματος· ἔδει γὰρ καὶ οὕτω, τὸ ἀπλοῦν ἡμῶν σέβας, τὴν σύστασιν κτήσασθαι, δι' ὑμῶν Πανσεβάσμιοι· ὅθεν πάντες βοῶμεν ὑμῖν· πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν Ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, ναῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην τῷ κλύδωνι, ἁμαρτιῶν τε φόρτῳ, ὀφθειῖσαν ὑπέραντλον καὶ εἰς πυθμένα ἄδου, ἐλθεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, πρεσβειῶν σου ἐλέει, γαλήνην παρέχουσα, καὶ κινδύνων ἐξαίρουσα· σὺ λιμὴν γὰρ ἀχειμάστος πρεσβεύουσα τῷ σῶ Ἰησοῦ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Ωιδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς

σίλειο, μαζί με τὸν Γρηγόριο τὸν λαμπρὸ Θεολόγο· πρὸς αὐτοὺς ἅς φωνάξουμε κραυγάζοντας ἀπὸ καρδιάς· Τρισμέγιστοι Ἱεράρχες, πρεσβεύσατε στό Χριστό τό Θεό, νά δωρίσει ἄφεση τῶν πταισμάτων, σ' αὐτοὺς πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σας.

Δόξα ...

Ἄφοῦ λάβατε τὴ σοφία ἀπὸ τὸν Θεό, ὡς ἄλλοι τρεῖς Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, μέ τό λόγο τῆς γνώσεως διατυπώνετε τὰ δόγματα, τὰ ὅποια προηγουμένως τά φύτευσαν ψαράδες ὡς πρὸς τὴ γνώση, μέ ἀπλά λόγια μέ τὴ δύναμη τοῦ Πνεύματος· διότι ἔτσι ἔπρεπε ἡ ἀπλή μας εὐσέβεια νά ἀποκτήσει ὄντοτητα (ὑπαρξη) μ' ἐσᾶς, Πανσεβάσμιοι· γι' αὐτό ὅλοι φωνάξουμε σ' ἐσᾶς· πρεσβεύσατε στό Χριστό τό Θεό, νά δωρίσει συγχώρηση τῶν πταισμάτων, σ' αὐτοὺς πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σας.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴ μου, Παρθένε, τὴν ταπεινὴ, πού μέσα στὴ ζάλη τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς καταποντίζεται ἀπὸ τὴν τρικυμία ὡς πλοῖο ἀκυβέρνητο, καί εἶναι ἀπὸ τό φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν καταπλημμυρισμένη, καὶ κινδυνεύει νά φθάσει στόν πυθμένε (τόν πάτο) τοῦ ἄδη, πρόφθασε, Θεοτόκε, μέ τό ἔλεος τῶν πρεσβειῶν σου, προσφέροντάς της γαλήνη καὶ ἀπαλλάσσοντάς την ἀπὸ κινδύνους, διότι ἐσὺ εἶσαι τό ἤρεμο λιμάνι, πρεσβευόντας στό δικό σου Ἰησοῦ καὶ Θεό, νά μοῦ δοθεῖ ἄφεση τῶν πταισμάτων· διότι ἐσένα ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Ωιδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου.

Ἄκουσα καλά, Κύριε, τὴ φήμη τῆς δικῆς σου φιλάν-

οικονομίας, καὶ ἐδόξασά σε μόνη φιλόφρονε».

Τῶν τραυμάτων μου Δέσποινα, τῶν τῆς ψυχῆς, σαρκός τε νοσημάτων, ἢ Θεὸν τεκοῦσα, λύσιν παράσχου μοι.

Ῥιπιζόμενον πάθεσι, καὶ λογισμοῖς, καὶ βίου τρικυμίαις, ἐλπίδι Παρθένε, καὶ πίστει βεβαίωσον.

Ἐκ περιστάσεως ῥῦσαί με, Μήτηρ Θεοῦ, καὶ ζάλης καὶ κινδύνων, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, μόνη πανύμνητε.

Χειμαζόμενον κλύδωνι, βιωτικῶν ἐξάρπασον Παρθένε, πρὸς τὸν σὸν λιμένα, καθοδηγοῦσά με.

Τῶν Ἁγίων. Πρῶτος.

Νοήμονες, ἐκ τῆς κάτω σοφίας γενόμενοι, κυβέρνησιν Ἐνδοξοί, παρὰ τῆς θείας ἐκτήσασθε ὅθεν ὡς θεράπαιναν, ταύτην ἐκείνη πανσόφως ὑπετάξατε.

Φιλόσοφοι, τοὺς σοφοὺς εἰ φιλεῖτε, σοφίσθητε, καὶ λέγειν διδάχθητε, πάντες οἱ λόγους θαυμάζοντες, πράξεως ἀκρίβειαν, καὶ θεωρίας ἐντεῦθεν ἐξασκούμενοι.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄψιμος, ὑετὸς ἐπ' ἐσχάτων ὁ πρῶϊμος, ὑδάτων αἰώνων τε, Δημιουργὸς εἰς τὴν μήτραν σου, ἔσταξε Πανάμωμε, κατὰ καιρὸν ἀναψύχων τοὺς ἐκλείποντας.

Τῶν Ἁγίων. Δεύτερος.

Στύλος πυρός, λαοῦ πιστοῦ προηγούμενος, καὶ

θρωπης φροντίδας, καὶ σ' ἐδόξασα, μόνη Φιλόφρονε.

Κυρία πού γέννησες τὸ Θεό, δός μου ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου καὶ τίς ἀσθένειες τοῦ σώματός μου.

Ἐμένα πού χτυπιέμαι ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τοὺς λογισμοὺς καὶ τίς τρικυμίες τοῦ βίου, στερέωσέ με, Παρθένε, στήν ἐλπίδα καὶ στήν πίστη.

Λύτρωσέ με ἀπὸ κάθε περίστασι, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπὸ ζάλης καὶ κινδύνους μέ τίς δικές σου ἰκεσίες, μόνη πανύμνητη.

Ἐπειδὴ θαλασσοδέρνομαι, Παρθένε, ἀπὸ τὴν τρικυμία τῶν βιωτικῶν φροντίδων, ἄρπαξέ με καὶ καθοδήγησέ με στό δικό σου λιμάνι.

Τῶν Ἁγίων. Πρῶτος.

Ἀφοῦ γίνατε ἱκανοὶ στό νοῦ ἀπὸ τὴν κάτω (τῆ γήινη) σοφία, ἀποκτήσατε δύναμη νά κυβερνᾶτε, Ἐνδοξοί, ἀπὸ τῆ θεϊκῆ σοφία· γι' αὐτό ὡς ὑπηρέτρια ὑποτάξατε πάνσοφα αὐτήν (τὴν κάτω σοφία) σ' ἐκείνην (τῆ θεϊκῆ).

Οἱ φιλόσοφοι, ἂν ἀγαπᾶτε τοὺς σοφοὺς, ἀποκτῆστε σοφία (ἀπ' αὐτούς), καὶ ἐσεῖς πού θαυμάζετε τοὺς λόγους, διδαχθεῖτε νά λέτε τὴν ἀκρίβεια τῆς πράξεως καὶ τῆς θεωρίας ἐξασκούμενοι ἀπ' αὐτούς.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄψιμη βροχὴ τώρα τελευταία, ὁ παλαιότερος ἀπὸ τὰ νερά καὶ τοὺς αἰῶνες Δημιουργός, ἔσταξε ὡς σταγόνα στή μήτρα σου δροσιζοντας ἔγκαιρα αὐτούς πού χάνονταν (πού ἔσβηναν).

Τῶν Ἁγίων. Δεύτερος.

Ὡς στύλος πύρινος, πού πήγαινε μπροστά ἀπὸ τὸν πι-

φλογίζων, τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πίστεως, τὰς δὲ φυλάς, σῶζων ἀσφαλῶς, τὰς ἐφεπομένας, ὁ Μέγας ὠφθης Βασιλείος, θαρσείτω καὶ νικάτω, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τηλικούτον πλουτήσασα πρόμαχον.

Γλώσσης τρυφή, καὶ ἀκοῆς πάσης ἡδυσμα, ὁ σὸς λόγος, πέφυκε Γρηγόριε, μάννα ζωῆς, δρόσος γλυκασμοῦ, μέλι τὸ ἐκ πέτρας, Ἀγγέλων ἄρτος οὐράνιος, ἀπλήστως ἐμφορεῖσθαι, τῆς ἡδύτητος πείθων, καὶ πληρῶν ἡδονῆς τοὺς μετέχοντας.

Ὁ ποταμός, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, ἐπληρώθη, μέχρι καὶ προχύσεως, καὶ τὸ καλόν, πρόσωπον τῆς γῆς, ὡς τρυφῆς χειμάρρους, ἀπὸ χρυσοῦ ἄρδει στόματος, εὐφραίνων καὶ παιάνων, τοῦ Χριστοῦ πᾶσαν πόλιν τοῖς τῶν θείων κυμάτων ὀρμήμασι.

Θεοτοκίον.

Φύσιν ἀπλήν, ἀνασχομένην συνθέσεως, καὶ φανεῖσαν, κρείττονα συγχύσεως, ἐπὶ τοῦ σου, Δέσποινα Υἱοῦ, οἱ τρεῖς θεοφόροι, δογματισταὶ ὠμολόγησαν, ἐκ δύο θελημάτων, καὶ διπλῆς ἐνεργείας, τὸν διπλοῦν κατὰ φύσιν γνωρίσαντες.

Ωιδὴ Ε΄. Τῆς Θεοτόκου.

«Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων ποιητῆς Κύριος, ἐν τῷ φωτί, τῶν σῶν προσταγμάτων, ὀδήγησον ἡμᾶς· ἐκτός σου γὰρ ἄλλον, Θεὸν οὐ γινώσκομεν».

Ὅπλον ἀήττητον, κατὰ ποικίλων πειρασμῶν

στό λαό, καὶ ἔκαιγε τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως, τίς φυλές ὅμως πού τόν ἀκολουθοῦσαν τίς ἔσωζε μέ ἀσφάλεια, φάνηκε ὁ Μέγας Βασιλείος· ἅς ἔχει θάρρος καὶ ἅς νικᾷ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διότι ἔχει ὡς πλοῦτο τέτοιον ὑπερασπιστή.

Ὁ λόγος σου, Γρηγόριε, ὑπῆρξε ἀπὸ τῆ φύση του ἀπόλαυση τῆς γλώσσας, καὶ εὐχαρίστηση κάθε ἀκοῆς, μάννα ζωῆς, δροσιά γλυκύτητας, μέλι πού πηγάζει ἀπὸ πέτρα, οὐράνια τροφή τῶν Ἀγγέλων, πού μᾶς πείθει νά ἐμφορούμεθα (νά κατεχόμαστε) ἀπὸ τὴν εὐχαρίστηση, καὶ γεμίζει μέ ἡδονή, αὐτοὺς πού μετέχουν.

Ὁ ποταμός τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος γέμισε μέχρι καὶ ὑπερχείλιση, καὶ τὸ ὠραῖο πρόσωπο τῆς γῆς ὡς χεῖμαρρος τῆς ἀπολαύσεως τό ποτίζει ἀπὸ χρυσό στόμα, εὐφραίνοντας καὶ λιπαίνοντας κάθε πόλη τοῦ Χριστοῦ μέ τὴν ὀρμὴ τῶν θεϊκῶν κυμάτων.

Θεοτοκίον.

Φύση ἀπλή πού ἀνέχθηκε (δέχθηκε) ἔνωση, ἀλλὰ φάνηκε ἀνώτερη ἀπὸ σύγχυση ὁμολόγησαν οἱ τρεῖς θεοφόροι δογματιστές σχετικά μέ τόν Υἱό σου, Δέσποινα, γνωρίζοντας αὐτόν πού εἶναι διπλός κατὰ τὴ φύση μέ δύο θελήματα καὶ δύο ἐνέργειες.

Ωιδὴ Ε΄. Τῆς Θεοτόκου.

Ἐσύ Κύριε, ὁ χορηγός τοῦ φωτὸς καὶ Ποιητῆς τῶν αἰώνων, ὀδήγησέ μας μέσα στό φῶς τῶν προσταγμάτων σου· διότι ἄλλον Θεὸν ἐκτός ἀπὸ σένα δέν γνωρίζουμε.

Ἐχοντάς σε ὄπλο ἀκαταμάχητο κατὰ ποικίλων

ἔχοντες, τῶν δυσμενῶν, πάσης ἐπήρειας,
λυτρούμεθα ἀεὶ, οἱ σὲ Θεοτόκον, Ἀγνή,
ἐπιστάμενοι.

Νόμου τὸ πλήρωμα, ἡ ἀνωτέρα Χερουβὶμ
τέτοκας, τὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, Υἱὸν
μονογενῆ· ὃν ὑπὲρ τῶν δούλων, τῶν σῶν
ἐξιλέωσαι.

Τὸν τοῦ παντός Ποιητὴν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου
Ἀγνή φέρουσα, τοῦτον ἡμῖν, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις,
εὐΐλατον δίδου, τοῖς νῦν ἐκ καρδίας, πρὸς σὲ
καταφεύγουσιν.

Ἀπὸ στενώσεως, τῆς κατωδύνου μου ψυχῆς
δέησιν, τῶν οἰκτιρμῶν μόνη τῇ τεκούσῃ, τὸν αἴτιον
Λόγον, προσφέρω ὁ τάλας, οἰκτεῖρασα σῶσόν με.

Τῶν Ἁγίων. Πρῶτος.

Σὺ τὴν πηγὴν, τῶν σαυτοῦ χαρισμάτων,
ἐκπιεῖν ὅλην, Φιλάνθρωπε δέδωκας τοῖς Ἁγίοις,
ἐλαττωθεῖσαν, οὐδαμῶς τῇ κενώσει, τὸν δὲ κόσμον
πάντα μεθύσασαν, τοῖς ἐκ τῆς κοιλίας, αὐτῶν
θείοις ῥεύμασι.

Τί μοι χρυσός, τί μοι πλοῦτος καὶ δόξα καὶ
δυναστεία; καπνοὶ διαρρέοντες εἰς ἀέρα· πάντα
οἰχέσθω, αὐρα πάντα φερέτω· ἐμοὶ πλοῦτος εἷς
πολύεραστος, ἡ τῶν Διδασκάλων, τριάς
ῥητορεύουσα.

Ῥεῖ ποταμός, ἀμβροσίαν καὶ νέκταρ, ῥεῖ τοῖς
πεινῶσιν, ἀθάνατος βρῶσις, καὶ τοῖς διψῶσιν,
ἄφθαρτος πόσις, ὕδωρ ζῶν εἰς αἰῶνας, καὶ συνέχον

πειρασμῶν, λυτρωνόμαστε πάντοτε ἀπὸ κάθε ἐπήρεια
(ἐπίδραση) τῶν ἐχθρῶν (τῶν δαιμόνων), Ἀγνή, ἐμεῖς πού
σὲ ἀναγνωρίζουμε Θεοτόκο.

Ἐσύ πού εἶσαι τὸ πλήρωμα (ἡ ἐκπλήρωση) τοῦ Νόμου,
ἡ ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβὶμ, γέννησες τὸν Μονογενῆ Υἱό
τοῦ Θεοῦ, πού πῆρε σάρκα ἀπὸ σένα· αὐτὸν κάνε τον συγ-
χωρητικό γιὰ μᾶς τοὺς δούλους σου.

Κρατώντας τὸν Ποιητὴ τοῦ παντός στή ἀγκαλιά σου,
Ἀγνή, κάνε τον συγχωρητικό γιὰ μᾶς, οἱ ὁποῖοι καταφεύ-
γουμε τώρα σ' ἐσένα ἀπὸ καρδιάς.

Ἀπὸ τῆ στενοχώρια τῆς ψυχῆς μου πού εἶναι γεμάτη
πόνος, ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος προσφέρω δέηση σ' ἐσένα, τὴν
μόνη πού γέννησες τὸν Λόγο, τὸν αἴτιο τῆς εὐσπλαχνίας·
λυπήσου με καὶ σῶσε με.

Τῶν Ἁγίων. Πρῶτος.

Ἐσύ, Φιλάνθρωπε, ἔδωσες στοὺς Ἁγίους, νά πιοῦν ὅλη
τὴν πηγὴ τῶν δικῶν σου χαρισμάτων, πού δὲν ἐλαττώθηκε
καθόλου μέ τὴν κένωση (τό ἄδειασμα), ἀλλὰ μέθυσε (γέ-
μισε) ὅλο τὸν κόσμο μέ τὰ πνευματικὰ ρεύματα τῆς
καρδιάς τους.

Τί εἶναι γιὰ μένα ὁ χρυσός, τί εἶναι γιὰ μένα ὁ πλοῦτος
καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ ἐξουσία; καπνοὶ πού διασκορπίζονται
στὸν ἀέρα· ὅλα ἅς εξαφανισθοῦν· ἅς τὰ πάρει ὅλα ὁ
ἄνεμος· γιὰ μένα πλοῦτος πολὺ ἀγαπητός εἶναι ἕνας, ἡ
Τριάδα τῶν Διδασκάλων πού ρητορεύει.

Τρέχει ὁ ποταμός ἀμβροσία καὶ νέκταρ (θεϊκὴ τροφή
καὶ ποτό), τρέχει γιὰ τοὺς πεινασμένους ἀθάνατη τροφή
καὶ γιὰ τοὺς διψασμένους ἀφθαρτο ποτό, νερό πού ζεῖ

ζῶντας τοὺς πίνοντας· πάντες πλημμυρούσης, ζωῆς ἐμφορήθητε.

Θεοτοκίον.

Ἔσχεν ἰσχύν, καθ' ἡμῶν ἢ κακία, ἀλλ' οὐκ εἰς τέλος· ἠσθένησε γὰρ μετὰ τὴν Παρθένον, τὸν ἐν ἰσχυῖ Δυνατὸν τετοκυῖαν, ὑπελθόντα σαρκὸς ἀσθένειαν, καὶ τὸν δυνατὸν ἐν κακίᾳ νεκρώσαντα.

Τῶν Ἁγίων. Δεύτερος.

Τοὺς τῶν θείων πραγμάτων, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων σοφοὺς ἐπιστήμονας, τὰς τῶν ὄντων φύσεις, φιλαλήθως ἡμῖν σαφηνίσαντας, καὶ τὸν τούτων Κτίστην, πᾶσι γνωρίσαντας ὡς θέμις, εὐχαριστοὺς φωναῖς ἀμειψώμεθα.

Τὸ πικραῖνον καὶ στῦφον, τῶν πρὸς σωτηρίαν φαρμάκων ἐγλύκαναν, ταῖς σοφαῖς τῶν λόγων, ἐπῳδαῖς τε καὶ τέχναις καὶ χάρισι, τῶν ψυχῶν οἱ θεῖοι θεραπευταί, θέλγεσθε πάντες, εὐσεβεῖς καὶ τερπόμενοι σώζεσθε.

Σιωπᾶ λόγος ἅπας, τῶν θεοκηρύκων λαλούντων τὰ ἔνθεα, καὶ κρατεῖ τῆς πάλαι, Διαθήκης ἢ Νέα προβάλλουσα, τὰ σεπτὰ πυξία, τῶν ἐν αὐτῇ νομοθετούντων, οἷς ῥυθμίζεται, πᾶς Πιστῶν σύλλογος.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀθάνατον φύσιν, ἢ θνητὴ παρέδραμεν εἰς ἀγιότητα· καὶ Παρθένος Κόρη, τοὺς ἀσάρκους Ἀγγέλους παρήλασεν, ὡς Θεὸν τεκοῦσα, τὸν Βασιλέα τῶν Ἀγγέλων, ᾧ προσβλέπειν ἐκείνοις

αἰώνια καὶ κρατεῖ ζωντανούς, αὐτοὺς πού πίνουν· ὅλοι γεμίστε ἀπὸ ζωῆς πού πλημμυρίζει.

Θεοτοκίον.

Ἀπέκτησε δύναμη ἢ κακία σέ βάρος μας, ἀλλά ὄχι μέχρι τό τέλος· διότι ἐξασθένησε μετὰ τὴν Παρθένο, ἢ ὅποια γέννησε τὸν Δυνατό σέ ἰσχύ (τὸν Παντοδύναμο), ὁ ὁποῖος δέχθηκε τὴν ἀδυναμία τοῦ σώματος καὶ νέκρωσε τὸν ἰσχυρό στήν κακία.

Τῶν Ἁγίων. Δεύτερος.

Τοὺς σοφοὺς ἐπιστήμονες τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων, πού ἀποσαφήνισαν σ' ἐμᾶς τίς φύσεις τῶν ὄντων μέ ἀλήθεια, καὶ ἔκαναν γνωστό τὸν Κτίστη τους σέ ὅλους, ὅπως εἶναι δίκαιο, ἄς τοὺς ἀμειψοῦμε μέ φωνές εὐχαριστίας.

Τὴ γέυση τοῦ πικροῦ καὶ τοῦ στυφοῦ τῶν φαρμάκων, πού εἶναι κατάλληλα γιὰ τὴ σωτηρία, γλύκαναν μέ τοὺς σοφοὺς ὕμνους καὶ μέ τίς τέχνες καὶ μέ τίς χάρες οἱ θεϊκοὶ θεραπευτὲς τῶν ψυχῶν· γοητευθεῖτε ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς καὶ χαρούμενοι σωθεῖτε.

Σιωπᾶ κάθε λόγος, ὅταν οἱ Κήρυκες τοῦ Θεοῦ μιλοῦν γιὰ τὰ θεϊκά, καὶ ἀναδεικνύεται ἀνώτερη ἀπὸ τὴν Παλαιὰ διαθήκη ἢ Καινὴ προβάλλοντας τίς σεβάσμιες πινακίδες αὐτῶν πού νομοθετοῦν σ' αὐτήν, μέ τίς ὁποῖες ρυθμίζεται ὅλο τό πλῆθος τῶν πιστῶν.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀθάνατη φύση τὴν προσπέρασε ἢ θνητὴ σέ ἀγιότητα· καὶ Παρθένος Κόρη ξεπέρασε τοὺς ἀσάρκους Ἀγγέλους, ἐπειδὴ γέννησε τὸν Θεό, τὸν Βασιλέα τῶν Ἀγγέλων, τὸν ὁποῖον εἶναι ἀδύνατο σ' ἐκείνους νά τὸν

ἀδύνατον.

Ωιδή ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Ἐν ἄβυσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον. Ἐκ φθορᾶς, ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Σωτηρίας λιμένα γινώσκων σε, πλέων πολυφρόντιδος βίου τὸ πέλαγος, ἐπικαλοῦμαι Δέσποινα, κυβερνήτιν ψυχῆς μου γενέσθαι σε.

Ἐνεδύθην στολὴν κακουχούμενος, Μητέρα ἀειπάρθενε, τῆς ἀφροσύνης μου· ἀλλ' ἢ Θεὸν κήσασα, τῆς χαρᾶς τὸν χιτῶνα ἀντίδος μοι.

Τερᾶς πολιτείας ἐκπέπτωκα, ῥαθυμῶν ὁ δειλαιοσ· ἀλλ' ἐπανάγαγε, εὐλογημένη Πάναγνε, προσταγαῖς τοῦ Υἱοῦ σου ῥυθμίζουσα.

Συμπαθείας με θείας ἀξίωσον, ἢ τὸν συμπαθέστατον Λόγον κήσασα, τὸν τῷ ἰδίῳ αἵματι, ἐκ φθορᾶς τοὺς ἀνθρώπους ῥυσάμενον.

Τῶν Ἁγίων. Πρῶτος.

Ἴδια ἐν τῇ Τριάδι, τριττὰ συνθεολογεῖτε, τὴν ἀγεννησίαν τοῦ Πατρὸς, τοῦ Λόγου τὴν γέννησιν, καὶ Πνεύματος, τὴν ἐκπόρευσιν μόνου.

Σήμερον τῷ οἴκῳ τούτῳ, περιφανῆς σωτηρία· δύο γὰρ καὶ τρεῖς συνηγμένους, Χριστὸς εἰς τὸ ὄνομα, αὐτοῦ τιμῶν, μέσος πάρεστι τούτων.

Ἄπειρον τῆς γῆς τὸ βάθος, πρὸς τὸ οὐράνιον ὕψος· ἀλλ' ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς Ἁγίους, ἐξῆρεν

βλέπουν.

Ωιδή ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου.

Περικυκλωμένος ἀπὸ τὴν ἄβυσσο τῶν πταισμάτων μου ἐπικαλοῦμαι τὴν ἀνεξερεύνητην ἄβυσσο τῆς εὐσπλαχνίας σου. Θεέ μου, βγάλε με ἀπὸ τῆς φθορᾶς.

Ἀναγνωρίζοντάς σε λιμάνι σωτηρίας, πλέοντας τὸ πέλαγος τῆς ζωῆς μέ τις πολλές φροντίδες, σέ ἐπικαλοῦμαι, Κυρία, νά γίνεις κυβερνήτης τῆς ψυχῆς μου.

Ντύθηκα τὴ στολή τῆς ἀφροσύνης μου, καὶ τάλαιπωροῦμαι, Μητέρα παντοτεινὴ Παρθένε· ἀλλὰ ἐσὺ πού γέννησες τὸν Θεό, δός μου στή θέση της τὸ χιτῶνα τῆς χαρᾶς.

Ἐέπεσα ἀπὸ τὴν ἁγία πολιτεία, γιατί ἔδειξα ραθυμία ὁ ἄθλιος· ἀλλὰ ἐπανάφερε με, εὐλογημένη Πάναγνη, ρυθμίζοντάς με σύμφωνα μέ τις προσταγές τοῦ Υἱοῦ σου.

Κάνε με ἄξιο τῆς θείας συμπαθείας, ἐσὺ πού γέννησες τὸν συμπαθέστατο Λόγο, ὁ ὁποῖος μέ τὸ δικό του αἷμα ἀπάλλαξε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς φθορᾶς.

Τῶν Ἁγίων. Πρῶτος.

Ὡς ἰδιαίτερα γιά τὴν Ἁγία Τριάδα τρία ιδιώματα θεολογεῖτε μαζί, τὸ ὅτι ὁ Πατέρας εἶναι ἀγέννητος, ὁ Υἱὸς εἶναι γεννητός (γεννᾶται ἀπὸ τὸν Πατέρα) καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐκπορεύεται μόνο ἀπὸ τὸν Πατέρα.

Σήμερα σ' αὐτὸ τὸ ναὸ ἦλθε ὀλοφάνερη σωτηρία· διότι τιμώντας ὁ Χριστὸς δύο καὶ τρεῖς πού εἶναι συγκεντρωμένοι στό ὄνομά του, παρευρίσκεται ἀνάμεσα σ' αὐτούς.

Εἶναι ἄπειρο τὸ βάθος τῆς γῆς συγκρινόμενο μέ τὸ οὐράνιο ὕψος· Ἀλλὰ τοὺς ἁγίους ὁ οὐράνιος ἔρωτας τοὺς

ἐπέκεινα τῶν οὐρανῶν, ὁ οὐράνιος ἔρως.

Θεοτοκίον.

Νέαν σε πηγὴν Παρθένε, καὶ ἀφορμὴν
μυστηρίων, ἔχοντες οἱ τρεῖς θεηγόροι, καιναῖς
ὑποθέσεσι καινοπρεπῆ, προσαρμόζουσι φράσιν.

Τῶν Ἁγίων. Δεύτερος.

Τριάδα Μοναδικήν, θεολογεῖν ἐδιδάχθημεν·
Μονάδα Τριαδικήν, ὑμνεῖν παρελάβομεν·
προσκυνεῖν ἐμάθομεν, παρὰ τῶν Πατέρων, μίαν
Φύσιν τρισυπόστατον.

Ὁ Λόγος ἦν ἐν ἀρχῇ, πρὸς τὸν Πατέρα
συνάναρχος· τῷ Λόγῳ Πνεῦμα συνῆν, ἀλλ' ἐκ τοῦ
Γεννήτορος· ἀπλή ὁμοούσιος, συμφυῆς Θεότης, ὡς
οἱ θεῖοι φασὶ Κήρυκες.

Συνάπτω καὶ διαιρῶ, τὰ συναπτῶς
διαιρούμενα· ἐν ἀμερῆς ἐννοῶ, καὶ τρία
φαντάζομαι. Διδασκάλους δέχομαι, τρεῖς
θεοφορήτους, οὕτω πείθοντας πιστεύειν με.

Θεοτοκίον.

Ἀμήτωρ πρὸ τῆς σαρκός, ἀπάτωρ μετὰ τὴν
σάρκωσιν· Υἱὸς Πατρὸς καὶ Μητρός, ὁ ταῦτα
καλούμενος, ὑπὲρ νοῦν ἀμφότερα· τῷ Θεῷ γὰρ
πρέπει, τῶν θαυμάτων τὰ παράδοξα.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).

ἀνέβασε ψηλότερα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς.

Θεοτοκίον.

Ἴχοντας ἐσένα, Παρθένε, οἱ τρεῖς Θεολόγοι νέα πηγὴ
καὶ ἀφορμὴ μυστηρίων γιὰ τὰ καινούρια θεμέλια (διδασ-
καλίες) προσαρμόζουν διατύπωση πού νά ταιριάζει στό
καινούριο.

Τῶν Ἁγίων. Δεύτερος.

Διδαχθήκαμε νά θεολογοῦμε Τριάδα Μοναδική
(Ἐνιαία)· Παραλάβουμε ὡς παράδοση, νά ὑμνοῦμε ἕνα Θεό
Τριαδικό· ἀπὸ τοὺς Πατέρες μάθαμε, νά προσκυνοῦμε μίαν
Φύση μέ τρία πρόσωπα.

Ὁ Λόγος ὑπῆρχε στήν ἀρχὴ κοντά στό Πατέρα χωρίς
νά ἔχει ἀρχὴ μαζί του· μαζί μέ τόν Λόγο συνυπῆρχε τό
Πνεῦμα, ἀλλά ἐκπορευόμενο ἀπὸ τόν Γεννήτορα (τόν Πα-
τέρα)· εἶναι ἀπλή, ὁμοούσια μέ τὴν ἴδια φύση ἢ Θεότητα,
ὅπως διδάσκουν οἱ θεϊκοὶ κήρυκες.

Ἐνώνω καὶ διαιρῶ, αὐτὰ πού διαιροῦνται παραμένο-
ντας ἐνωμένα· ἔχω στό νοῦ μου ἕνα ἀδιαίρετο (τὴ θεϊκὴ
οὐσία, τὴ φύση) καὶ φαντάζομαι τρία πρόσωπα· Παραδέ-
χομαι τοὺς τρεῖς Διδασκάλους, πού ὁδηγοῦνται ἀπὸ τό
Θεό, οἱ ὁποῖο μέ πείθουν νά πιστεύω ἔτσι.

Θεοτοκίον.

Ὁ Χριστός εἶναι χωρίς μητέρα, πρὶν νά λάβει σάρκα,
καὶ χωρίς πατέρα μετὰ τὴ σάρκωσή του· Εἶναι Υἱὸς Πατρὸς
καὶ Μητρός, αὐτός πού ὀνομάζεται ἔτσι· καὶ τὰ δύο εἶναι
ἐπάνω ἀπὸ τό νοῦ· διότι στό Θεό ἀρμόζουν τὰ παράξενα
ἀπὸ τὰ θαύματα.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελίς 38).

Κοντάκιον.

Τοὺς Ἱερούς καὶ θεοφθόγγους Κήρυκας, τὴν κορυφὴν τῶν Διδασκάλων Κύριε, προσελάβου εἰς ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν σου καὶ ἀνάπαυσιν· τοὺς πόνους γὰρ ἐκείνων καὶ τὸν κάματον, ἐδέξω ὑπὲρ πᾶσαν ὀλοκάρπωσιν, ὁ μόνος δοξάζων τοὺς Ἁγίους σου.

Ὁ Οἶκος.

Τίς ἰκανὸς τὰ χεῖλη διαῖραι, καὶ κινήσαι τὴν γλῶσσαν πρὸς τοὺς πνέοντα πῦρ, δυνάμει Λόγου καὶ Πνεύματος; ὅμως τοσοῦτον εἰπεῖν θαρρήσω, ὅτι πᾶσαν παρήλθον τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν οἱ τρεῖς, τοῖς πολλοῖς καὶ μεγάλοις χαρίσμασι, καὶ ἐν πράξει καὶ θεωρίᾳ, τοὺς κατ' ἄμφω λαμπροὺς ὑπεράραντες· διὸ μεγίστων δωρεῶν τούτους ἠξίωσας, ὡς πιστοὺς σου θεράποντας, ὁ μόνος δοξάζων τοὺς Ἁγίους σου.

Συναξάριον.

Τῇ Α'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Τῶν τριῶν τούτων πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ πάντων τῶν ἁγίων, τὰς τῶν αἰρέσεων ἐπαναστάσεις κατάβαλε καὶ ἡμᾶς ἐν ὁμονοίᾳ καὶ εἰρηνικῇ καταστάσει διαφύλαξον καὶ τῆς οὐρανόσου βασιλείας ἀξιώσον. Ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κοντάκιο.

Τοὺς ἱερούς καὶ θεόφωνους Κήρυκες, τοὺς κορυφαίους ἀπὸ τοὺς Διδασκάλους, Κύριε, τοὺς παρέλαβες, γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τὰ ἀγαθὰ σου καὶ νὰ ἀναπαυθοῦν· διότι τοὺς κόπους καὶ τὸν κόουραση ἐκείνων τὰ δέχθηκες καλλίτερα ἀπὸ κάθε ὀλοκληρωτικὴ θυσία, ὁ μόνος πού δοξάζεις τοὺς Ἁγίους σου.

Οἶκος.

Ποιὸς εἶναι ἰκανός, νὰ ἀνοίξει τὰ χεῖλη, καὶ νὰ κινήσει τὴ γλῶσσα του (νὰ μιλήσει) μπροστά σ' αὐτοὺς πού πνέουν φωτιά μέ τὴ δύναμη τοῦ Λόγου καὶ τοῦ Πνεύματος; ὅμως θά πάρω τό θάρρος νὰ πῶ τόσο μόνο· ὅτι προσπέρασαν ὅλη τὴν ἀνθρώπινη φύση οἱ τρεῖς στά πολλά καὶ μεγάλα χαρίσματα, καὶ ξεπέρασαν καὶ στήν πράξη καὶ στή θεωρία, αὐτοὺς πού ἀναδείχθηκαν λαμπροὶ καὶ στά δύο· Γι' αὐτό τοὺς ἔκανες ἀξίους πολὺ μεγάλων δωρεῶν ὡς πιστοὺς ὑπηρέτες σου, ἐσύ ὁ μόνος πού δοξάζεις τοὺς Ἁγίους σου.

Συναξάριο.

Τὴν τριακοστὴ αὐτοῦ τοῦ μηνός εἶναι ἡ Μνήμη τῶν μεταξύ τῶν ἁγίων Πατέρων μας καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Μέ τίς πρεσβείες αὐτῶν τῶν τριῶν, Χριστέ Θεέ μας, καὶ ὅλων τῶν ἁγίων, νίκησε τίς ἐπαναστάσεις τῶν αἰρέσεων, κι ἐμᾶς διαφύλαξέ μας μέ ὁμόνοια καὶ σέ εἰρηνικὴ κατάσταση, καὶ κάνε μας ἀξίους τῆς οὐρανόσου Βασιλείας σου. Διότι εἶσαι ἄξιος δοξολογίας στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καταβασίαι. Ὑπαπαντῆς.
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 68-70).
Ωιδή Ζ'. Τῆς Θεοτόκου.

Εἰκόνοσ χρυσησ, ἐν πεδίῳ Δεηρᾶ
λατρευομένησ, οἱ τρεῖσ σου Παῖδεσ κατεφρόνησαν,
ἀθεωτάτου προστάγματοσ· μέσον δὲ πυρὸσ
ἐμβληθέντεσ, δροσιζόμενοι ἔψαλλον. Εὐλογητόσ εἶ
ὁ Θεόσ, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σταυρῶ προσπαγεῖσ, ὁ ἐκ σου σωματωθεῖσ
Θεογεννήτρια, Ἀδάμ διέρρηξε τὸ χειρόγραφον· ὄν
νῦν δυσώπει Πανάμωμε, ἅπαντασ κινδύνων
ῥυσθῆναι, τοὺσ ἐν πίστει κράζοντασ. Εὐλογητόσ εἶ
ὁ Θεόσ, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐλπίσ ἀγαθή, προσδοκία τε Πιστῶν ὑπάρχεισ
Δέσποινα· καὶ νῦν δεόμεθα δωρήσασθαι, σῆσ
συμπαθείασ τὸ πέλαγοσ, πᾶσι τοῖσ εἰσ σὲ
πεποιθόσι, καὶ τῷ Υἱῷ σου κραυγάζουσιν.
Εὐλογητόσ εἶ ὁ Θεόσ, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σκοτία δεινῆ, τῆ τοῦ βίου συσχεθεῖσ τὸν
συλλυπούμενον, καὶ συναλοῦντα οὐ κατέλαβον·
τῆ σῆ Παρθένε λαμπρότητι, λῦσον τὴν ἀχλὺν τῶν
πταισμάτων, καὶ καταύγασον ψάλλοντα.
Εὐλογητόσ εἶ ὁ Θεόσ, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡραίαν στολήν, σωτηρίων ἐντολῶν διὰ
Βαπτίσματοσ, ἀμφιασάμενοσ ἀπημαύρωσα, δι'
ἀμελείασ ὁ δείλαιοσ· νῦν δὲ σοι προστρέχω
Παρθένε, τὸν χιτῶνα αἰτούμενοσ, τῆσ σωφροσύνησ
διὰ σου, πάλιν ἐνδύσασθαι.

Ζωῆσ ἐκπεσῶν, ἀκηράτου μὲν τὸ πρῖν ὁ Ἀδάμ

Καταβασίεσ. Ὑπαπαντῆσ.
(Συλλειτουργικό. Σελίδα 68-70).
Ωιδή Ζ'. Τῆς Θεοτόκου.

Ὅταν ἡ χρυση εἰκόνα (τὸ ἄγαλμα) λατρευόταν στήν
πεδιάδα τῆσ Δεηρᾶ, οἱ τρεῖσ νέοι περιφρόνησαν τὸ
ἀθεώτατο πρόσταγμα· Καὶ ἀφοῦ ρίχθηκαν μέσα στή φωτιά
δροσιζόμενοι ἔψαλλον. Εἶσαι ἄξιοσ δοξολογίασ, Θεέ, τῶν
Πατέρων μασ.

Ἀφοῦ καρφώθηκε στό Σταυρό, αὐτόσ πού πήρε σῶμα
ἀπό σένα, Θεογεννήτρια, ἔσχισε τὸ γραμματίο τοῦ Ἀδάμ·
αὐτόν τώρα ἰκέτευε, Παναμόλυνη, νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό
τούσ κινδύνουσ ὅλοι, ὅσοι μέ πίστη κραυγάζουν. Εἶσαι
ἄξιοσ δοξολογίασ, Θεέ τῶν Πατέρων μασ.

Ἐλπίδα ἀγαθή, καὶ ἀπαντοχή (ἐλπίδα) τῶν πιστῶν
ὑπάρχεισ, Κυρία· καὶ τώρα παρακαλοῦμε, νά δωρίσεισ τὸ
πέλαγοσ τῆσ συμπαθείασ σου, σὲ ὅλουσ πού ἔχουν πεποί-
θησ σ' ἐσένα, καὶ κραυγάζουν στόν Υἱό σου. Εἶσαι ἄξιοσ
δοξολογίασ, Θεέ τῶν Πατέρων μασ.

Κατεχόμενοσ ἀπό τὸ φοβερό σκοτάδι τῆσ ζωῆσ δέν
βρῆκα αὐτόν πού λυπᾶται μαζί μου καὶ μέ συμπονεῖ· μέ τῆ
δικῆ σου λάμψη, Παρθένε, διάλυσε τὴν καταχνιά τῶν
πταισμάτων καὶ φώτισέ με καθώσ ψάλλω. Εἶσαι ἄξιοσ δο-
ξολογίασ, Θεέ τῶν πατέρων μασ.

Ἀφοῦ ντύθηκα τὴν ὠραία στολή τῶν ἐντολῶν πού σώ-
ζουν μέ τὸ Βάπτισμα, μέ τὴν ἀμέλεια τὴν μαύρισα ὁ
ἄθλιοσ· τώρα ὁμωσ τρέχω κοντά σου, Παρθένε, ζητώντασ
νά ντυθῶ πάλι διὰ μέσου σου, τὸ χιτῶνα τῆσ σωφροσύνησ.

Ἐνῶ ξέπεσε πρῖν ὁ Ἀδάμ ἀπό τὴν ἀγνή ζωή, σώθηκε·

σέσωσται· διὰ τοῦ Τόκου σου νῦν δέ Πάναγνε, τὸν ἀρρωστία κρατούμενον σῶσον, ἐπιρῶσασα Κόρη, καὶ ἀξιώσον ψάλλειν σοι. Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Τῶν Ἁγίων. Πρῶτος.

Ἦττάται Μακάριοι καὶ δραπετεύει, ἢ πρὶν ἀνυπόστατος, θρασύτης τῶν αἰρέσεων· κηρὸς δὲ τηκόμενος, ἀπὸ προσώπου πυρός, νόθον ἅπαν δόγμα τοῖς ὑμῶν, πυρπνόοις φθόγγοις, προσβάλλον δείκνυται.

Ψευδεῖς μὲν ἐξέκλιναν Ἑλλήνων ὕθλους, πειθῶ δὲ τὴν τύραννον, ἀνθρώποις μόνην εἴλκοντο· ὑφ' ἧς τὴν ἀλήθειαν, οἱ τρεῖς τονώσαντες, οὕτως ἅπαν σύστημα Πιστῶν, χειροῦνται λόγοις καὶ καταπείθουσι.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ πᾶσα πρόρρησις ἐπανεπαύθη, καὶ πέρας ἐδέξατο, ξενίζουσα τοὺς λέγοντας· ἐκ σοῦ δὲ λαμπρότερα καὶ τῶν προρρήσεων, θαύματα πηγάζουσιν, Ἄγνη, σοφοὺς δηλοῦντα τοὺς ἐρμηνεύοντας.

Τῶν Ἁγίων. Δεύτερος.

Σιγῶσαι καὶ κράζουσαι, ὀρώμεναί τε καὶ ἀκούμενα, ἀρετῆς καὶ σοφίας, οἱ θεηγόροι στήλαι γεγόνασιν, ἔργω καὶ λόγῳ, βοᾶν προτρεπόμενοι. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοῦ φωνὰς ἄνωθεν, ἐπιβροντώσας ἡμῖν

μέ τὴ γέννησή σου ὅμως τώρα, Πάναγνη, σῶσε ἐμένα, πού κατέχομαι ἀπὸ ἀρρωστία, δίνοντάς μου, Κόρη, ἀνάρρωση, καὶ ἀξιώσέ με νὰ ψάλλω σ' ἐσένα. Εἶσαι εὐλογημένη, ἐσύ πού γέννησες τὸ Θεό σαρκικά.

Τῶν Ἁγίων. Πρῶτος.

Νικιέται, Μακάριοι, καὶ φεύγει (τό βάζει στά πόδια) ἢ πρὶν ἀνύπαρκτη (ἀνίσχυρη) θρασύτητα τῶν αἰρέσεων· καὶ κάθε νόθο δόγμα, πού ἀντιτίθεται στά δικά σας πύρινα λόγια, ἀποδεικνύεται κερὶ πού λιώνει μπροστά στή φωτιά.

Τίς ψευδεῖς φλυαρίες (ἀνοησίες) τῶν Ἑλλήνων τίς ἀπέφυγαν, καὶ διάλεξαν μόνο τὴν πειθῶ (τὴ δύναμη νὰ πείθουν) πού κυριαρχεῖ στοὺς ἀνθρώπους, καὶ μέ αὐτὴν δυνάμωσαν (τόνωσαν) τὴν ἀλήθεια οἱ τρεῖς Ἱεράρχες, ἔτσι ὅλο τό πλῆθος τῶν πιστῶν τό κατακτοῦν μέ τά λόγια καὶ τό πείθουν ἀποτελεσματικά.

Θεοτοκίο.

Σ' ἐσένα ἀναπαύθηκε κάθε προφητεία καὶ δέχθηκε τό τέλος (τὴν ἐκπλήρωσή) της παραξενεύοντας, αὐτοὺς πού τὴν ἔλεγαν· καὶ ἀπὸ σένα πηγάζουν θαύματα λαμπρότερα ἀπὸ τίς προφητεῖες, Ἄγνη, φανερώνοντας σοφοὺς τοὺς ἐρμηνευτὲς τους (αὐτοὺς πού τά ἐξηγοῦσαν).

Τῶν Ἁγίων. Δεύτερος.

Οἱ τρεῖς Θεολόγοι ἔχουν γίνει στήλες ἀρετῆς καὶ σοφίας, ὅταν σιωποῦν καὶ ὅταν φωνάζουν, καὶ ὅταν φαίνονται, καὶ ὅταν ἀκούονται, προτρέποντάς μας νὰ φωνάζουμε μέ ἔργο καὶ λόγο. Εἶναι ἄξιος δοξολογίας, ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας.

Δεχόμενοι τά λόγια σας, Σοφοί, ὡς φωνές τοῦ Θεοῦ

ἑξαίσιον, ἀστραπῶν τε βολίδας, τοὺς ὑμῶν
φθόγγους Σοφοὶ δεχόμενοι, συμμελωδοῦμεν ὑμῖν,
καὶ συμψάλλομεν. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Ῥιφήσονται χάλαζαι, ἐκ πετροβόλων γλωσσῶν
συντρίβουσαι, τὰ σαθρὰ τῶν δογμάτων, εἴ τις εἰς
μέσον παρρησιάσεται, τῶν κενολόγων, ὀρθὰ μὴ
φθεγγόμενος. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Παρθένον οἰκήσας σε, καὶ μετὰ τόκον
Παρθένον ἔλιπεν, ὁ ἀμείβων στοιχεῖα, Θεοκυῆτορ
Μαρία πανάχραντε· πρὸς ὃν βοῶμεν, σὺν σοὶ
Παναμώμητε. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Ωιδὴ Η΄. Τῆς Θεοτόκου.

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς
παισὶ συγκαταβάνα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον
μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἐξασθενεῖ μου νῦν ὁ νοῦς, εἰς τὰ βάθη
ἐμπεσῶν τῆς ἀτιμίας, ὡς ἐντεῦθεν ποικίλοις
περιπαρῆναι κακοῖς· ἀλλὰ σὺ με Παρθένε
θεράπευσον, τῷ τῆς ἀπαθείας φωτὶ περιβαλοῦσα.

Πύργον ἰσχύος ἀσφαλῆ, καὶ κρηπίδα καὶ
φρουρὰν καὶ προστασίαν, κεκτημένοι σε πίστει,
διασωζόμεθα νῦν ὑμνοῦντες τὸν Τόκον σου Πάνα-
γνε, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

πού βροντοῦν ἀπὸ πάνω μας τρομακτικά, καὶ ὡς βολίδες
ἀστραπῶν, μελωδοῦμε καὶ ψάλλουμε μαζί σας. Εἶναι ἄξιος
δοξολογίας, ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας.

Θὰ ἐξακοντισθεῖ χαλάζι ἀπὸ τίς γλώσσες πού (ὡς κα-
ταπέλτες) ρίχνουν πέτρινα βλήματα, συντρίβοντας τὰ σά-
πια δόγματα, ἐάν κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς πού λένε κούφια
λόγια, παρουσιασθεῖ στὴ μέση μὲ θρασύτητα μὴ μιλώντας
σωστά. Εἶναι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας.

Θεοτοκίο.

Ἀφοῦ κατοίκησε σ' ἐσένα ἐνῶ ἦσαν Παρθένος, σέ
ἄφησε Παρθένο καὶ μετὰ τὴ γέννηση, αὐτὸς πού μετα-
βάλλει τὰ στοιχεῖα τῆς φύσης, Θεογεννήτρια Μαρία πά-
ναγνη· πρὸς αὐτὸν φωνάζουμε μαζί μ' ἐσένα, Παναμόλυ-
νη. Εἶναι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας.

Ωιδὴ Η΄. Τῆς Θεοτόκου.

Τὸν Θεό ὁ ὁποῖος κατέβηκε μαζί μὲ τοὺς νέους
Ἑβραίους στό καμίνι τῆς φωτιᾶς, καὶ μετέβαλε τὴ φλόγα
σὲ δροσιά, ὑμνεῖτε τον τὰ ἔργα του ὡς Κύριο, καὶ
ὑπερυψώνετε τον σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὁ νοῦς μου τώρα εἶναι ἀσθενής, ἐπειδὴ ἔπεσε στά βά-
θη τῆς ἀτιμίας, μὲ ἀποτέλεσμα ἀπ' αὐτὴ τὴν αἰτία νὰ
πληγωθεῖ (νὰ τρυπηθεῖ) ἀπὸ ποικίλα κακά· ἀλλὰ, Παρθέ-
νε, ἐσύ θεράπευσέ με περιβάλλοντάς με μὲ τό φῶς τῆς
ἀπαθείας.

Ἔχοντάς ἐσένα ἀσφαλῆ Πύργο δυνάμεως καὶ θεμέλιο
καὶ φρουρά καὶ προστασία, μὲ τὴν πίστη, διασωζόμαστε
τώρα ὑμνώντας τὸν Υἱό σου, Πάναγνη, καὶ
ὑπερυψώνοντάς τον σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Αθανασίας διαυγῆ, ἐπιστάμεθα πηγὴν σε
Θεοτόκε, ὡς τεκοῦσαν τὸν Λόγον, τοῦ ἀθανάτου
Πατρός, τὸν πάντας θανάτου λυτρούμενον, τοὺς
ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρεῖθρον ἰάσεων ἡμῖν, ἀνάως τοῖς πιστοῖς
Ἄγνη πηγάζεις, οὗ τὴν ἄφθονον χάριν,
ἀπαρῶμενοι νῦν, ὑμνοῦμεν τὸν Τόκον σου
Ἄχραντε, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Τῶν Ἁγίων. Πρῶτος.

Νοοῦμεν εὐσεβῶς, καὶ δοξάζομεν ὁμότιμον
μίαν φύσιν, ἀπειροδύναμον Μονάδα τε καὶ Τριάδα,
τὴν πάντα ταῦτα, λόγοις κυβερνῶσαν κρείττοσιν·
οὕτω γὰρ δοξάζειν, οἱ τρεῖς θεοφόροι
παρεγγυῶσιν· οἷς συμπροσκυνοῦμεν, αὐτὴν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Ἠνώθησαν οἱ τρεῖς, θεοκήρυκες ἐνώσαντες
τὴν Τριάδα, καὶ τὸ ἀμέριστον πᾶσι τετηρηκότες τῇ
θείᾳ φύσει, μίαν παρ' αὐτῆς ἀντέλαβον, ἀμέριστον
δόξαν, εἰς ἔπαινον ἓνα συγκαλουμένην, τοὺς
ὑπερυψοῦντας, αὐτὴν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Λαβὼν τὸ καθ' ἡμᾶς, ἀντιδούς τε τὸ οἰκεῖον ὁ
Εὐεργέτης, ἔδρασε μόνον, οὐκ ἔπαθε δὲ Παρθένε·
θεοποιεῖ γὰρ, ἀλλ' οὐκ εἰς φθορὰν μεθίσταται·
μᾶλλον δὲ καὶ πάσχων, ἐκὼν διὰ πάθους τὰ πάθη
λύει, ὡς οἱ τρεῖς Πατέρες, ἡμᾶς μυσταγωγοῦσιν.

Τῶν Ἁγίων. Δεύτερος.

Σέ γνωρίζουμε καλά ὡς διαυγῆ (καθαρή) πηγὴ τῆς
ἀθανασίας, Θεοτόκε, ἐπειδὴ γέννησες τὸ Λόγο τοῦ
ἀθανάτου Πατρός, ὁ ὁποῖος λυτρώνει ἀπὸ τὸ θάνατο
ὅλους, ὅσοι τὸν ὑπερυψώνουν στοὺς αἰῶνες.

Γιὰ μᾶς τοὺς πιστοὺς πηγάζεις ἀκατάπαυστα, Ἄγνη,
ρεῦμα θεραπειῶν, τοῦ ὁποῖου δεχόμενοι τώρα τὴν ἄφθονη
χάρι, ὑμνοῦμε τὸν Υἱό σου, Ἄγνη, καὶ τὸν ὑπερυψώνουμε
σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τῶν Ἁγίων. Πρῶτος.

Κατανοοῦμε μὲ εὐσέβεια, καὶ δοξάζουμε μίαν φύση
ισότιμη, ἀπειρη σὲ δύναμη καὶ Μονάδα καὶ Τριάδα, ἢ
ὅποια ὅλα αὐτὰ τὰ κυβερνᾷ μὲ ἄριστη λογικὴ· διότι οἱ τρεῖς
Θεοφόροι (πού ἔχουν μέσα τους τὸ Θεό), μᾶς παρακινοῦν
νά πιστεύουμε ἔτσι· μαζί μὲ τοὺς ὁποῖους προσκυνοῦμε
τὴν Ἁγία Τριάδα στοὺς αἰῶνες.

Ἐνώθηκαν οἱ τρεῖς Κήρυκες τοῦ Θεοῦ ἐνώνοντας (δι-
δάσκοντας ἐνιαῖα) τὴν Ἁγία Τριάδα, καὶ ἀφοῦ διατήρησαν
τὴν ἐνότητα σὲ ὅλα στὴ θεία φύση, πῆραν ὡς ἀνταπόδοση
ἀπ' αὐτὴν μίαν ἀχώριστη δόξα, ἢ ὅποια καλεῖ σὲ ἓνα
ἐγκώμιο, αὐτοὺς πού τὴν ὑπερυψώνουν στοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Ἀφοῦ ὁ Εὐεργέτης πῆρε τὸ δικό μας, (τὰ ἀνθρώπινα),
καὶ μᾶς ἀνταπέδωσε τὸ δικό του (τὰ θεϊκά), μόνον ἔπραξε
καὶ δέν ἔπαθε, Παρθένε· διότι μᾶς θεοποιεῖ, ἀλλὰ δέν πέ-
φτει στὴ φθορά· ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ὅταν πάσχει θεληματι-
κά, μὲ τὸ πάθος του διαλύει τὰ πάθη μας, ὅπως μᾶς διδά-
σκουν οἱ τρεῖς Πατέρες.

Τῶν Ἁγίων. Δεύτερος.

Οὓς ὁ Θεὸς συνήνωσεν εἰς ὁμότιμον ἔνωσιν, ἐγκωμιαστής, μὴ χωριζέτω ἄνθρωπος· ἀλλ' ἴσους ἡγούμενος, ἐν τοῖς αὐτοῖς χαρίσμασιν, ἴσων καὶ τῶν ὕμνων, μελωδῶν ἀξιούτω· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ δυνατοὶ καὶ ἄμαχοι, τῆς Θεότητος σύμμαχοι, καὶ τῆς ἀληθείας, ἀψευδεῖς συνήγοροι, τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος, καλῶς ἀνερευνήσαντες τὰς θεοπρεπεῖς, περὶ Θεοῦ ὑπολήψεις, ἐκεῖθεν συνιστῶσι, καὶ διδάσκουσι ψάλλειν· λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐξ οὐρανοῦ μὲν μέγιστοι, δύο λύχνοι φωτίζουν, ἐκ διαδοχῆς, ἀλλήλων τὴν ὑφήλιον· ἐκ γῆς δὲ φανότερον, τὴν σύμπασαν ἀυγάζουσι, τρεῖς κατὰ ταῦτό, ὑπερμεγέθεις φωστῆρες, συλλάμποντες ἀλλήλοις, καὶ συμψάλλοντες ἅμα. Λαοὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἵπὲρ ἡμῶν ἡ σάρκωσις, καὶ τὰ πάθη τὰ τίμια· δι' ἡμᾶς Θεός, μετὰ νεκρῶν ἐγένετο, θανάτου μὲν ἄγευστος, οἷα παθῶν ἐλεύθερος, τῇ δὲ πρὸς τὴν σάρκα, τὴν θνητὴν κοινωνία, λεγόμενος καὶ πάθους, μετασχεῖν καὶ θανάτου· αὐτὸν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργ. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία,

Αὐτοὺς πού ἔνωσε ὁ Θεός σέ ἰσότιμη ἔνωση, ἅς μὴν τοὺς χωρίζει ἄνθρωπος πού τοὺς ἐγκωμιάζει· ἀλλὰ θεωρώντας τοὺς ἴσους στὰ ἴδια χαρίσματα, μελωδώντας ἅς τοὺς θεωρεῖ ἀξιούς ἴσων ὕμνων· οἱ νέοι δοξολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ, ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Οἱ δυνατοὶ καὶ ἀκαταμάχητοι σύμμαχοι τῆς Θεότητος καὶ ἀψευδεῖς ὑποστηρικτές τῆς ἀληθείας, ἀφοῦ ἐρεύνησαν καλά τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος, τίς ἀντιλήψει πού ἀρμόζουν στό Θεό, ἀπό ἐκεῖ τίς πῆραν καὶ τίς συνιστοῦν, καὶ μᾶς διδάσκουν νά ψάλλουμε· λαέ, ὑπερυψώνετε τό Χριστό στους αἰῶνες.

Ἀπό μὲν τὸν οὐρανὸ ἀλληλοδιαδόχως (διαδοχικά) φωτίζουν τὴν ὑφήλιο (τὴ γῆ) δύο πολλὰ μεγάλα λυχνάρια (ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη)· ἀπὸ τῆ γῆ ὅμως καταυγάζουν φωτεινότερα τὰ σύμπαντα παρόμοια πολὺ μεγάλοι φωστῆρες, πού λάμπουν μαζί καὶ συγχρόνως ψάλλουν μαζί. Λαοὶ ὑπερυψώνετε τό Χριστό στους αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Γιὰ μᾶς ἔγινε ἡ σάρκωση (ἡ ἐνανθρώπιση) καὶ τὰ τίμια πάθη τοῦ Χριστοῦ· γιὰ μᾶς ὁ Θεός βρέθηκε μαζί μέ τοὺς νεκρούς, μολονότι δέν γεύθηκε θάνατο, ἐπειδὴ εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ παθήματα, ἀλλὰ μέ τὴ συμμετοχή (κοινωνία) στὴ θνητὴ σάρκα, λέγεται ὅτι συμμετέσχε καὶ στό πάθος καὶ στό θάνατο· αὐτὸν ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργ. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τῆς Θεοτόκου.

Τὸν Θεό Λόγο πού κατάγεται ἀπὸ τό Θεό, ὁ ὁποῖος

ἤκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Θεομακάριστε Κόρη, τὴν ἐλπίδα μου πᾶσαν προθύμως ἀνατίθιμι ἐν σοί· σῶσόν με Μήτηρ τῆς ὄντως ζωῆς, καὶ τρυφῆς ἀενάου, πλησθῆναι καθικέτευε Ἀγνή, τὸν ἐν πίστει καὶ πόθῳ, σὲ ὕμνοις μεγαλύνοντα.

Ἐπιφανεῖσα Παρθένε, τῆς ψυχῆς μου τὸν ζόφον, φωτός σου ταῖς αὐλοῖς ἀστραπαῖς, αὐγασσον πύλη τοῦ θείου φωτός, καὶ πυρὸς αἰωνίου, ῥυσθῆναι καταξίωσον Ἀγνή, τὸν ἐν πίστει καὶ πόθῳ, σὲ ὕμνοις μεγαλύνοντα.

Νενοσηκότας ὀρώσα, καὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ βεβλημένους πάθεισι δεινοῖς, τῇ εὐσπλαχνίᾳ σου Δέσποινα, θεραπεύσασα λῦσον τῶν νῦν παρενοχλούντων λυπηρῶν, ἵνα πάντες σὲ ὕμνοις, ἀπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ἐν τῇ γαστρὶ σου σκηνώσας, ἐκ γαστροῦς πρὸ αἰώνων, πατὴρ ὄνπερ ἐγέννησεν Υἱόν, τέλειος γέγονεν ἄνθρωπος, καὶ πηγὴν χαρισμάτων, σὲ Θεομητορ ἔδειξεν ἡμῖν, τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσι τὴν ἄφραστόν σου γέννησιν.

Τῶν Ἁγίων. Πρῶτος.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τοὺς ἐν Ἱεράρχαις, Φωστῆρας τρεῖς μεγάλους.

Ἰδοὺ τὸ ὑμέτερον, γεώργιον καὶ ποιμνιον, ὑπὲρ

ἦλθε μὲ ἀνέκφραστη σοφία, νά ἀνακαινίσει τὸν Ἀδάμ, πού ἔπεσε φοβερά στή φθορά, γιατί ἔφαγε τὸν ἀπαγορευμένο καρπό, ὁ ὁποῖος σαρκώθηκε ἀπὸ τὴν Ἀγία Παρθένο κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο γιὰ μᾶς, οἱ πιστοὶ τὸν μεγαλύνουμε μὲ ὕμνους μὲ τὸ ἴδιο φρόνημα.

Θεομακάριστη Κόρη, ὅλη τὴν ἐλπίδα μου πρόθυμα ἀναθέτω σ' ἐσένα· σῶσε με, Μητέρα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς· Καὶ ἰκέτευε, Ἀγνή, νά γεμίσω ἀπὸ αἰώνια ἀπόλαυση, ἐγὼ πού μὲ πίστη καὶ πόθο σέ μεγαλύνω μὲ ὕμνους.

Ἀφοῦ ἐμφανισθεῖς, Παρθένε, φώτισε μὲ τίς αὐλές ἀστραπές τοῦ φωτός σου τὸ σκοτάδι τῆς ψυχῆς μου, πύλη τοῦ θεϊκοῦ φωτός, καὶ ἀξίωσέ με, Ἀγνή, νά ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν αἰώνια φωτιά, ἐμένα, πού μὲ πίστη καὶ πόθο σέ μεγαλύνω μὲ ὕμνους.

Βλέποντάς μας νά εἴμαστε ἄρρωστοι καὶ στή ψυχὴ καὶ στό σῶμα, καὶ χτυπημένοι ἀπὸ φοβερά πάθη, ἀφοῦ μᾶς θεραπεύσεις, Κυρία, μὲ τὴν εὐσπλαχνία σου, ἀπάλλαξέ μας ἀπὸ τίς θλίψεις πού τώρα μᾶς ἐνοχλοῦν, γιὰ νά σέ μεγαλύνουμε ὅλοι ἀκατάπαυστα μὲ ὕμνους.

Ἀφοῦ κατοίκησε στήν κοιλία σου ὁ Υἱός, τὸν ὁποῖο γέννησε προαιώνια ὁ Πατέρας ἀπὸ τὴ φύση του, ἔγινε τέλειος ἄνθρωπος. καὶ σὲ ἀνέδειξε πηγὴ χαρισμάτων, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, σ' ἐμᾶς, πού προσκυνοῦμε μὲ πίστη τὴν ἀνέκφραστή σου γέννηση.

Τῶν Ἁγίων. Πρῶτος.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τοὺς τρεῖς μεγάλους Φωστῆρες μεταξύ τῶν Ἱεραρχῶν.

Νά, ὁ πνευματικὸς σας ἀγρός καὶ τὸ ποιμνιο (τὸ κοπά-

οὐ τοὺς μεγίστους πόνους ὑπέστητε, εἰς ἓν συνελθόντες ὁμοῦ τε, τοὺς τρεῖς ὑμᾶς συμπαραλαβόντες, κοινήν ἔχει αἴνεσιν, τὴν ὑμῶν ἡδίστην ἔνωσιν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τοὺς τρισσολαμπτήρας, Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Οὐ δίστομον μάχαιραν, ἢ χάρις ἀλλὰ τρίστομον, κατὰ τῶν πολεμίων αὐτῆς προβάλλεται· ἐν οὐρανοχάλκευτον ξίφος, τρισὶν ἀκμαῖς κατεστομωμένον, ἀεὶ προμαχόμενον, τριλαμποῦς μιᾶς θεότητος.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τοὺς κεκοσμηκότας, Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἵμῶν τὸ πολίτευμα, ἐν οὐρανοῖς ἦν Ἐνδοξοί, καὶ τὴν σάρκα φορούντων, ἔτι τὴν ἄσπιλον· οὐς εἰλικρινῶς νῦν οἰκοῦντες, τοὺς ἐπὶ γῆς ἡμᾶς στεφομένους, τὰ ἄνω πρεσβεύετε, καὶ φρονεῖν καὶ πραγματεύεσθαι.

Θεοτοκίον.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν τιμιωτέραν, καὶ ἔνδοξοτέραν τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Στενεῖ με τὸ πλάτος σου, τῶν μεγαλείων Δέσποινα, καταπνίγον τὸν λόγον ὑπὸ πυκνότητος, καὶ μοι παραδόξως συμβαίνει, τὸ ἀπορεῖν ἐκ τῆς εὐπορίας· διὸ τὸν τοσοῦτόν σε, μεγαλύναντα δοξάζομεν.

Τῶν Ἁγίων. Δεύτερος.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τοὺς τῆς Παναγίας, Τριάδος τρεῖς Ποιμένας.

δισσας), γιὰ τὸ ὅποιο ἔχετε ὑποστῆ τοὺς πιό μεγάλους κόπους, συγκεντρωμένοι καὶ ἔνωμένοι συμπαρέλαβαν ἐσᾶς τοὺς τρεῖς καὶ ἔχουν κοινὸ τὸ ἐγκώμιο, τὴ δική σας γλυκύτατη ἔνωσι.

Μεγάλυνε, Ψυχὴ μου, τοὺς τρεῖς λαμπτήρες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ θεία χάρις δὲν προβάλλει κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς μάχαιρα μὲ δύο κόψεις (δίκοπη) ἀλλὰ μὲ τρεῖς· ἓνα ξίφος κατασκευασμένο ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἐφοδιασμένο μὲ τρεῖς κόψεις, πού πάντοτε ὑπερασπίζεται τὴν τρίφωτη μιᾶ Θεότητα.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, αὐτοὺς πού στόλισαν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ δική σας διαγωγή ἦταν οὐράνια, Ἐνδοξοί, καὶ ὅταν ἀκόμα φορούσατε τὸ σῶμα σας τὸ ἀκηλίδωτο· αὐτοὺς τοὺς οὐρανοὺς τώρα κατοικώντας, πρεσβεύετε, ὥστε ἐμεῖς οἱ γῆινοί, πού σᾶς στεφανώνουμε, καὶ νὰ σκεπτόμαστε καὶ νὰ πραγματοποιοῦμε τὰ ἄνω (τὰ οὐράνια).

Θεοτοκίον.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὴν πιό ἔντιμη καὶ πιό ἔνδοξη ἀπὸ τὰ ἄνω στρατεύματα.

Μὲ σφίγγει τὸ πλάτος τῶν μεγαλείων σου, Κυρία, καταπνίγοντας τὸν λόγο μου μὲ τὴν πυκνότητά του (τὸ πλούσιο περιεχόμενο), καὶ μοῦ συμβαίνει παράδοξα νὰ βρίσκομαι σὲ ἀμηχανία ἀπὸ τὸν πλοῦτο· γι' αὐτὸ δοξάζουμε, αὐτόν πού τόσο σέ μεγαλύνει.

Τῶν Ἁγίων. Δεύτερος.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τοὺς τρεῖς Ποιμένες τῆς Παναγίας Τριάδος.

Ἐπήρθη τῆς Τριάδος ἡ ἀρετή, καὶ τὰ πάντα τῆς δόξης ἐπλήρωσεν, ἄλλην ἡμῖν, αἴγλην ἀναλάμψασα τριλαμπῆ, ὡς ἑαυτῆς ἀπαύγασμα, τοὺς ἐπουρανίους μυσταγωγούς, δι' ὧν ἐπὶ τὴν θείαν, ἐκείνης θεωρίαν, οἱ εὐσεβοῦντες ὀδηγοῦμεθα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τοὺς ἐκ Τρισηλίου, Φωστήρας τρεῖς μεγάλους.

Οὐκ ἔστι δευτερεῖον ἐν τοῖς τρισί· τὰ πρεσβεῖα γὰρ ἕκαστος φέρεται, πρῶτος δοκῶν, καὶ τοὺς ὁμοτίμους ὑπερνικῶν· ἐξοικειοῦται μᾶλλον δέ, τὴν ἀλλήλων νίκην περιχαρῶς· οὐ χῶρα γὰρ ἐνταῦθα, τῷ φθόνῳ παρησιίας, λυμαινομένῳ τὴν ὁμόνοιαν.

Δόξα...

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς τρισυποστάτου, καὶ ἀδιαίρετου Θεότητος τὸ κράτος.

Πατέρας ἡ εὐσέβεια τοὺς αὐτῆς, πρωτοτόκους υἱοὺς ἀναδείξασα, τέκνα γεννᾶ, γνήσια καὶ ἄμωμα δι' αὐτῶν, τελειούμενα Πνεύματι, τῷ ζῶν λαλήσαντι ἐν αὐτοῖς· καὶ σώζειν ἐξαιτεῖται, εἰς τέλος τὴν εἰρήνην, ἣν ἀπ' αὐτῶν ἐκληρονόμησε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν τιμιωτέραν, τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Υἱὸν Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἡ τῶν σοφῶν, Διδασκάλων ἀκρότης ἐκήρυξε, τὸν σὸν Υἱόν, ἐξ ἀποκαλύψεως Πατρικῆς, οὐκ ἐκ σαρκὸς καὶ

ὑψώθηκε ἡ ἀρετὴ τῆς Ἁγίας Τριάδας καὶ γέμισε ἀπὸ τῆς δόξης τῆς τῶν πάντων, διότι ἔλαμψε σ' ἐμᾶς ἄλλη λάμψη μὲ τρεῖς λάμπεις, ὡς ἀνταύγεια τοῦ ἑαυτοῦ τῆς, τοὺς ἐπουρανίους μυσταγωγούς, διὰ τῶν ὁποίων ἐμεῖς οἱ εὐσεβεῖς ὀδηγοῦμεθα στὴ θεϊκὴ θέαση ἐκείνης (τῆς Ἁγίας Τριάδας).

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τοὺς τρεῖς μεγάλους φωστῆρες, πού προέρχονται ἀπὸ τὴν τρίφωτη Θεότητα.

Δὲν ὑπάρχει δευτέρη θέση μεταξύ τῶν τριῶν· διότι ὁ καθένας κατὰ τὰ πρωτεῖα φέρεται ὅτι θεωρεῖται πρῶτος, καὶ ὅτι ὑπερνικᾶ τοὺς ὁμοτίμους (τοὺς ἄλλους μὲ τὴ ἴδια τιμὴ)· ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχεται ὁ καθένας τὴν ὑπεροχὴ τῶν ἄλλων μὲ χαρὰ· διότι δὲν ὑπάρχει ἐδῶ χῶρος γιὰ θρασυτητα στό φθόνο, ὁ ὁποῖος βλάπτει τὴν ὁμόνοια.

Δόξα ...

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὴ δύναμη τῆς τριπρόσωπης καὶ ἀδιαίρετης Θεότητος.

Ἡ εὐσέβεια, ἀφοῦ ἀνέδειξε, Πατέρες, τοὺς πρωτότοκους υἱοὺς τῆς, γεννᾶ διὰ μέσου αὐτῶν τέκνα γνήσια καὶ ἀμόλυντα, τὰ ὁποῖα τελειοποιοῦνται μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πού εἶπε καὶ ἔδωσε ζωὴ μέσα σ' αὐτούς· καὶ ζητεῖ (ἡ εὐσέβεια), νὰ διατηρεῖ μέχρι τέλος τὴν εἰρήνην, τὴν ὁποῖα ἐκληρονόμησε ἀπ' αὐτούς.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὴν ἐντιμότερη ἀπὸ τὰ ἄνω στρατεύματα.

Ἡ κορυφὴ τῶν σοφῶν Διδασκάλων ἐκήρυξε Υἱὸ τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ τὸ δικό σου Υἱὸ ἀπὸ ἀποκάλυψη τοῦ Πατρὸς, χωρὶς νὰ τὸ διδαχθεῖ αὐτὸ ἀπὸ σὰρκα καὶ αἷμα (ἀπὸ

αίματος, τοῦτο μνηθεῖσα, Μητέρα Θεοῦ· διὸ σε καὶ Παρθένον, διδάξασα Μητέρα, καὶ Θεοτόκον ἐμεγάλυνε.

Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Τὰ τοῦ φωτός δοχεῖα, τὰς φεγγοβόλους ἀστραπάς, Βασίλειον νῦν τὸν Μέγαν, Γρηγόριον Θεολόγον, Χρυσόστομον Ἰωάννην, ἀνευφημήσωμεν πάντες.

Ἡ ἐνιαία θεότης, Πατὴρ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ταῖς Βασιλείου πρεσβείαις, Γρηγορίου καὶ Ἰωάννου, καὶ τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου, μὴ χωρισθεῖν σῆς δόξης.

Θεοτοκίον.

Χρυσοπλοκώτατε πύργε, καὶ δωδεκάτειχε πόλις, ἡλιοστάλακτε θρόνε, καθέδρα τοῦ Βασιλέως, ἀκατανόητον θαῦμα, πῶς γαλουχεῖς τὸν Δεσπότην;

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι, στεφανώσωμεν τοὺς Διδασκάλους; Τοὺς διηρημένους τοῖς σώμασι, καὶ συνημμένους τῷ Πνεύματι, τοὺς τῶν θεοφόρων πρωτοστάτας, Τριάδος, τοὺς ἰσαριθμούς καὶ θεράποντας, φωστήρας, τῆς οἰκουμένης διαλάμποντας, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς στύλους, οὓς στεφάνοις δόξης, ὡς νικήσαντας στεφανοῖ, Χριστός ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

ἄνθρωπο), Μητέρα τοῦ Θεοῦ· γι' αὐτό, καὶ ἀφοῦ σ' ἐκήρυξε Παρθένο Μητέρα, σ' ἐμεγάλυνε.

Μικρὴ Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Τὰ δοχεῖα τοῦ φωτός, τίς φεγγοβόλες ἀστραπές, τὸν Βασίλειο τώρα τὸν Μέγα, τὸν Γρηγόριο τὸν Θεολόγο, τὸν Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο, ἅς τοὺς ἐγκωμιάσουμε ὅλοι.

Ἐσένα τὴν μοναδική (ἐνιαία) Θεότητα, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Πνεῦμα, μέ τίς πρεσβείες τοῦ Βασιλείου, τοῦ Γρηγορίου καὶ τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς Θεοτόκου, σέ παρακαλῶ, νά μὴ χωρισθῶ ἀπὸ τῆ δικῆ σου δόξα.

Θεοτοκίο.

Πύργε κατασκευασμένε ἀπὸ χρυσό καὶ δωδεκάτειχη πόλη, θρόνε πού σταλάζεις ἥλιο, κάθισμα τοῦ Βασιλιᾶ, ἀκατανόητο θαῦμα, πῶς τρέφεις μέ γάλα τὸν Κύριο.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43).

Τροπάρια.

Μέ ποιά στέμματα ἐγκωμίων νά στεφανώσουμε τοὺς Διδασκάλους; τοὺς διηρημένους σωματικά καὶ ἐνωμένους μέ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τοὺς πρωτοστάτες τῶν θεοφόρων (πού ἔχουν τὸ Θεὸ μέσα τους), τοὺς ἰσαριθμούς μέ τὴν Ἁγία Τριάδα καὶ ὑπηρέτες τῆς, τοὺς φωστήρες τῆς οἰκουμένης πού λάμπουν, τοὺς στύλους τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς ὁποίους, ὡς νικητές, μέ στεφάνια δόξας τοὺς στεφανώνει ὁ Χριστός ὁ Θεός μας, πού ἔχει τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ὑμνωδιῶν κάλλεσιν, ἀναδήσωμεν τοὺς θεοφόρους; τοὺς οὐρανομύστας καὶ κήρυκας, τῆς ὀρθοδοξίας ὑπάρχοντας· τοὺς ἀκραιφνεστάτους θεολόγους, τὸν μέγαν ἱεροφάντορα Βασίλειον, τὸν θεῖον, καὶ θεορρήμονα Γρηγόριον· καὶ Ἰωάννην τὸν πᾶνυ, τὸν χρυσοῦν τὴν γλῶτταν, οὗς ἐδόξασεν ἡ Τριάς, ἀξίως ὁ Κύριος, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ἐγκωμιῶν ῥήμασιν, ἐπαινέσωμεν τοὺς Ἱεράρχας; τοὺς ἰσαποστόλους ἐν χάριτι, καὶ ὁμοτίμους χαρίσμασι· τοὺς τῆς ἀσεβείας καταλύτας, σωτῆρας, καὶ ὁδηγούς λόγῳ καὶ πράγματι. Ποιμένας, χριστομιμήτους διὰ πίστεως· τοὺς ἐπιγείους Ἀγγέλους βροτοὺς οὐρανίους· οὗς ἐτίμησεν ὁ Χριστός, τῆς δόξης ὁ Κύριος, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι, καταστέψωμεν τὸν Χρυσολόγον, ἅμα Βασιλείῳ Γρηγόριον; τὰ σεπτὰ δοχεῖα τοῦ Πνεύματος, τοὺς στερροὺς τῆς πίστεως προμάχους, τοὺς στύλους τῆς Ἐκκλησίας, πιστῶν στήριγμα· ἀπάντων, ἀμαρτανόντων παραμύθιον· πηγὰς βλυζούσας τὸ νᾶμα· ἐξ οὗ ἀρυόμενοι, ἠδυνόμεθα ταῖς ψυχαῖς, αἰτοῦντες συγχώρησιν, σφαλμάτων καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Σήμερον αἱ ψυχαί, τῶν γηγενῶν ὑψοῦνται ἐκ γῆϊνων. Σήμερον οὐράνιοι γίνονται, τῶν Ἁγίων ἐν τῇ μνήμῃ· αἱ γὰρ πύλαι τῶν οὐρανῶν ἐπαίρονται, καὶ ἡμῖν τὰ τοῦ Δεσπότητος γνωρίζονται. Οἱ λόγοι τοὺς λόγους κηρύττουσι, καὶ αἱ γλῶσσαι τὰ

Μέ ποιά κάλλη ὑμνωδιῶν νά στέψουμε τοὺς Θεοφόρους; πού εἶναι μυσταγωγοὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κήρυκες τῆς ὀρθοδοξίας· τοὺς κορυφαίους Θεολόγους, τὸν μέγα ἱεουργό Βασίλειο, τὸν θεϊκό καὶ Θεολόγο Γρηγόριο καὶ τὸν Ἰωάννη τὸν ὑπεβολικά χρυσό στή γλῶσσα, τοὺς ὁποίους ἐδόξασε ἡ Τριάδα ἐπάξια, ὁ Κύριος πού ἔχει τὸ μέγα ἔλεος.

Μέ ποιά ἐγκωμιαστικά λόγια νά ἐπαινέσουμε τοὺς Ἱεράρχες; πού εἶναι ἴσοι μέ τοὺς Ἀποστόλους στή χάρη, καὶ ἔχουν τὴν ἴδια τιμὴ στὰ χαρίσματα· αὐτοὺς πού κατέλυσαν τὴν ἀσέβεια· τοὺς σωτῆρες καὶ ὁδηγούς καὶ στό λόγο καὶ στήν πράξη. Τοὺς Ποιμένες πού μιμήθηκαν τὸ Χριστό μέ τὴν πίστη· τοὺς ἐπιγείους Ἀγγέλους, τοὺς οὐρανίους ἀνθρώπους· τοὺς ὁποίους τίμησε ὁ Χριστός, ὁ Κύριος τῆς δόξας, πού ἔχει τὸ μέγα ἔλεος.

Μέ ποιά στέμματα ἐγκωμιῶν νά στέψουμε τὸν Χρυσόστομο, καὶ μαζί μέ τὸν Βασίλειο τὸ Γρηγόριο; τὰ σεβάσμια δοχεῖα τοῦ Πνεύματος· τοὺς στερεοὺς ὑπερασπιστὲς τῆς πίστεως, τστύλους τῆς Ἐκκλησία· τὸ στήριγμα τῶν πιστῶν· τὴν παρηγοριά ὅλων τῶν ἀμαρτωλῶν· τίς πηγές πού ἀναβλύζουν τὸ νερό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο παίρνοντας χαιρόμαστε ψυχικά, ζητώντας συγχώρηση σφαλμάτων καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Σήμερα οἱ ψυχές τῶν κατοίκων τῆς γῆς ὑψώνονται ἀπὸ τὰ γῆινα. Σήμερα γίνονται οὐράνιες κατὰ τὴ μνήμη τῶν Ἁγίων· διότι ὑψώνονται (ἀνοίγουν) οἱ πύλες τῶν οὐρανῶν, καὶ γίνονται γνωστά σ' ἐμᾶς τὰ σχετικά μέ τὸν Κύριο. Οἱ λόγοι κηρύττουν τοὺς λόγους, καὶ οἱ γλῶσσαι

θαύματα μέλπουσιν· ἡμεῖς δέ, πρὸς τὸν Σωτῆρα
βοῶμεν. Δόξα σοι Χριστῷ τῷ Θεῷ, τοῖς γὰρ Πιστοῖς
εἰρήνη, διὰ τούτων ἐγεγόνει.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σήμερον ὁ Χριστός, ἐν τῷ Ναῷ προσφέρεται ὡς
βρέφος. Σήμερον ὑπὸ Νόμον γίνεται, ὁ Μωσεῖ
διδούς τὸν Νόμον· τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαὶ
τεθάμβηνται, ἐν ἀγκάλαις γηραιαῖς κατεχόμενον,
τὸν συνέχοντα πάντα θεώμεναι· Συμεῶν
εὐλαβείας πλησθεὶς καὶ χαρᾶς ἐβόα· νῦν ἀπολύεις
με Σῶτερ, ἐκ τῆς ἐπικήρου ζωῆς πρὸς τὴν ἀγήρω
λήξιν· εἶδον γὰρ σε καὶ εὐφράνθην.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52-53).

Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

Τῶν Ἁγίων.

Τοὺς τρεῖς μεγίστους φωστῆρας τῆς τρισηλίου
Θεότητος, τοὺς τὴν οἰκουμένην ἀκτίσι δογμάτων
θειῶν πυρσεύσαντας· τοὺς μελιρρύτους ποταμοὺς
τῆς σοφίας, τοὺς τὴν κτίσιν πᾶσαν θεογνωσίας
νάμασι καταρδεύσαντας· Βασίλειον τὸν μέγαν, καὶ
τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, σὺν τῷ κλεινῷ Ἰωάννῃ,
τῷ τὴν γλῶτταν χρυσορρήμονι· πάντες οἱ τῶν
λόγων αὐτῶν ἐρασταί, συνελθόντες ὕμνοις
τιμήσωμεν· αὐτοὶ γὰρ τῇ Τριάδι, ὑπὲρ ὕμνων ἀεὶ

ὕμνολογοῦν τὰ θαύματα· κι ἐμεῖς φωνάζουμε στό Σωτῆρα.
Δόξα σ' ἐσένα τόν Χριστό τόν Θεό, διότι μέ τὴν μεσολάβη-
ση αὐτῶν ἔγινε (ἦλθε) εἰρήνη στους πιστούς.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο.

Σήμερα ὁ Χριστός προσφέρεται στό Ναό ὡς βρέφος.
Σήμερα μπαίνει κάτω ἀπό τό Νόμο, αὐτός πού ἔδωσε τό
Νόμο στό Μωσῆ· οἱ στρατιές τῶν Ἀγγέλων εἶναι θαμπω-
μένες βλέποντας νά κρατεῖται σέ γεροντικές ἀγκάλες,
αὐτός πού συγκρατεῖ τά πάντα· ὁ Συμεῶν γεμάτος ἀπό
εὐλάβεια καὶ χαρά φώναζε· τώρα ἐλευθέρωσέ με, Σωτῆρα,
ἀπό τὴν πρόσκαιρη ζωή πρὸς τὴν ἀγέραστη κατάληξη (τὴν
αἰωνιότητα)· διότι σέ εἶδα καὶ εὐφράνθηκα.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

Συλλειτουργικόν. Σελίδα 51-52-53).

Ἀντίφωνα. Συλλειτουργικό. Σελίδα 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

Τῶν Ἁγίων.

Τοὺς τρεῖς πολὺ μεγάλους φωστῆρες τῆς τρίφωτης
Θεότητος, πού φώτισαν τὴν οἰκουμένη μέ τίς ἀκτίνες τῶν
θεικῶν δογμάτων· τοὺς μελιρρύτους (πού τρέχουν μέλι)
ποταμοὺς τῆς σοφίας πού πότισαν ὅλη τὴν κτίση μέ τά
νάματα (τά νερά) τῆς θεογνωσίας· τόν Βασίλειο τόν μέγα
καὶ τόν Θεολόγο Γρηγόριο, μαζί μέ τόν ἔνδοξο Ἰωάννη τόν
χρυσολόγο στή γλῶσσα· ὅλοι οἱ ἐραστὲς τῶν λόγων τους
ἄς συγκεντρωθοῦμε καὶ ἄς τοὺς τιμήσουμε μέ ὕμνους· διό-
τι αὐτοὶ πρὸς βεβούουν πάντοτε γιά μᾶς στήν Ἁγία Τριάδα.

πρεσβεύουσιν.

Ἔτερον.

Ὡς τῶν Ἀποστόλων ὁμότροποι, καὶ τῆς οἰκουμένης Διδάσκαλοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων πρεσβεύσατε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιον.

Ὁ μήτραν παρθενικὴν... Τῆς Ὑπαπαντῆς.

(Σελίς 161-162).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους. (ΙΓ'. 7-16).

(18 Ἰανουαρίου. Σελίς 190-191).

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (Ε'. 14-19)..

(18 Ἰανουαρίου. Σελίς 191-192).

Δεύτερο.

Ὡς ὅμοιοι στοὺς τρόπους μέ τούς Ἀποστόλους, καὶ Διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης, πρεσβεύσατε στὸν Κύριο τῶν ὅλων, νά δωρίσει εἰρήνην στὴν οἰκουμένη, καὶ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιο.

Ὁ μήτραν παρθενικὴν... Τῆς Ὑπαπαντῆς.

(Σελίδα 161-162).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους. (ΙΓ'. 7-16).

(18 Ἰανουαρίου. Σελίδα 190-91).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (Ε'. 14-19)..

(18 Ἰανουαρίου. Σελίδα 191-192).